

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΡΑΜΠΟΤΑΣ

Maradona

10

FYLATOS PUBLISHING

Copyright για την ελληνική έκδοση
Κώστας Δ. Ραμπότας
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2024

Συγγραφέας: ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΡΑΜΠΟΤΑΣ
Επιμέλεια κειμένου: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: © Fylatos Publishing

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη και του συγγραφέα, κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-XXXXXX

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΡΑΜΠΟΤΑΣ

MaraD10S

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXIV

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο σε όλες και όλους εκείνους που με βοήθησαν να μετατρέψω τα όνειρά μου σε πραγματικότητα - σε όσους βρήκαν στο Dieci μια παρέα στην καθημερινότητά τους.

Οι ιστορίες μας δεν έχουν τέλος· το παρελθόν συνεχίζει να διαμορφώνει το παρόν και το μέλλον. Και όσοι έζησαν τις όμορφες στιγμές θα επιδιώξουν να τις ξαναζήσουν μέσα από τις αναμνήσεις.

Ο Μαραντόνα, μια ολόκληρη ιστορία από μόνος του, μας διδάσκει μέσα από τις δυσκολίες και τις στιγμές της δόξας που βίωσε - ένας οδηγός για το τι να ακολουθήσουμε και τι να αποφύγουμε στη ζωή.

Ο Ντιέγκο, με την μοναδική του προσωπικότητα, μου προσέφερε κίνητρο. Εσείς, οι ακόλουθοι στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, μου προσφέρατε απλόχερα την υποστήριξή σας, ενισχύοντας τον ενθουσιασμό και τη δύναμή μου σε όλη αυτή την πορεία.

Αυτό το βιβλίο ανήκει σε κάθε έναν από εσάς που στήριξε, πόνεσε, γέλασε, έκλαψε, χάρηκε και έζησε την ιστορία του Dieci μαζί μου.

Σας ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Ντιέγκο είχε το κάτι άλλο, ήταν ο ορισμός της μπάλας.

Όχι, ποτέ δεν ήταν και ποτέ δεν θα είναι ένας από τους πολλούς...

Ήταν κάτι διαφορετικό και αυτό μπορούσαν να το διακρίνουν όλοι, αμέσως.

Ήταν διαφορετικός, κάποιος που πάντα έκανε τον κόσμο να συζητάει το όνομά του, που δίχαζε την κοινή γνώμη για τις επιλογές του, σωστές ή λάθος, αλλά που όταν έμπαινε στο γήπεδο, τα άφηνε όλα πίσω.

Ναι, γιατί με την μπάλα ανάμεσα στα πόδια του, ήταν ο πιο δυνατός.

Ήταν ο Ντιέγκο Αρμάντο Μαραντόνα.

Ένα είδωλο, ο άνθρωπος του λαού.

Άνθρωπος, με την πραγματική έννοια της λέξης, με όλη την ευθραυστότητα που μπορεί να συναντήσει σε μια αναρχική ψυχή σαν τη δική του.

Η δική του ιστορία, είναι συγκλονιστική, μάλλον ανεπανάληπτη.

Ένας αληθινός και βαθιά ουσιαστικός ποδοσφαιριστής.

Ο παίκτης.

Ο Ντιέγκο, που λατρεύτηκε και θα λατρεύεται σαν Θεός!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΤΙΕΓΚΟ ΑΡΜΑΝΤΟ ΜΑΡΑΝΤΟΝΑ

Ο Ντιέγκο Αρμάντο Μαραντόνα γεννήθηκε στις 30 Οκτωβρίου 1960 στο Λανούς, μέσου μεγέθους πόλη, στην ομώνυμη επαρχία του Μπουένος Άιρες, αλλά μεγάλωσε στη Βίλα Φιορίτο, μια παραγκούπολη στα νότια προάστια του Μπουένος Άιρες, σε μια φτωχή οικογένεια όπου είχε μετακινηθεί από την επαρχία Κοριέντες.

Ήταν ο πρώτος γιος μετά από τρεις κόρες.

Είχε δύο νεότερα αδέρφια, τον Ούγκο και τον Ραούλ, και οι δύο επαγγελματίες ποδοσφαιριστές.

Οι γονείς του ήταν ο Ντιέγκο Μαραντόνα «Τσιτόρο» και η Ντάημα Σαλβαδόρα Φράνκο «Δόβια Τότα».

Η μακρινή καταγωγή της οικογένειας ήταν από την ισπανική Γαλικία, έχοντας δεχθεί προσμίξεις ιταλικές και κροατικές.

Στην ηλικία των οκτώ ετών εντοπίστηκε από έναν ανιχνευτή ταλέντων ενώ έπαιζε στη γειτονιά του, τον σύλληγο Εστρέλια Ρόχα.

Ο τότε προπονητής της ομάδας νέων, Κορνέγιο είχε πει:

«Όταν ο Ντιέγκο ήρθε στην Αρχεντίνος Τζούνιορς για δοκιμές, ήμουν πραγματικά τρελαμένος από το ταλέντο του και δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ήταν μόλις οκτώ ετών. Τον ρωτήσαμε για την ταυτότητά του, ώστε να το ελέγξουμε, αφού παρόλο που είχε τη διάπλωση ενός παιδιού, έπαιζε σαν ενήλικας. Όταν ανακαλύψαμε ότι μας είπε την αλήθεια αποφασίσαμε να αφιερώσουμε τον εαυτό μας καθαρά σε αυτόν».

Έτσι, από την ηλικία των 10 ετών έγινε βασικό κομμάτι της εφηβικής ομάδας των Αρχεντίνος Τζούνιορς του Μπουένος Άιρες, συλλόγου που ενδιαφερόταν για την προώθηση νέων ταλέντων.

Μέχρι τα 14 του έπαιζε στις ακαδημίες με την ομάδα να λέγεται Σεμπολίτας (Cebollitas), που σε κυριολεκτική μετάφραση σημαίνει «κρεμμυδάκια».

Μέσα σε τρία χρόνια, οι Cebollitas κατάφεραν να μείνουν στην ιστορία ως η πιο διάσημη και πετυχημένη παιδική ομάδα της Αργεντινής.

Στα 12 χρόνια του διασκέδαζε τους θεατές επιδεικνύοντας τη μαγεία του με την μπάλα κατά τη διάρκεια των διακοπών του ημιχρόνου των παιχνιδιών πρώτης κατηγορίας, καταφέροντας να κερδίσει τον θαυμασμό του κοινού.

Οι περίτεχνες ενέργειές του μάλιστα απέκτησαν και δημοσιότητα.

Σε ηλικία 15 ετών, 10 μηνών και 20 ημερών αγωνίστηκε για πρώτη φορά στους Αρχεντίνος Τζούνιορς ως επαγγελματίας ποδοσφαιριστής, ο νεότερος στην ιστορία του πρωταθλήματος της χώρας.

Στις 20 Οκτωβρίου 1976 έκανε το ντεμπούτο του στην πρώτη ομάδα, 10 ημέρες πριν από τα γενέθλιά του, αγωνιζόμενος σαν αλλαγή για 10 λεπτά πριν από το τέλος της συνάντησης με την Ταγιέρες στον αγώνα πρωταθλήματος της Αργεντινής.

Παρά το γεγονός ότι οι αποκαλούμενοι Red Beetles (προσωνύμιο της Αρχεντίνος που δεν συμπεριλαμβάνονταν στους μεγάλους συλλόγους της χώρας) έχασαν αυτόν τον αγώνα (1-0), οι πρώτες εντυπώσεις ήταν πολύ καλές.

Στις 14 Νοεμβρίου 1976 σημειώνει το πρώτο του γκολ ως επαγγελματίας.

Εναντίον της Κλουμπ Αθλέτικο Σαν Λορένσο (Μαρ ντε Πλάτα - Club Atlético San Lorenzo «Mar del Plata») στο γήπεδο «Στρατηγού Σαν Μαρτίν» σε αγώνα που έληξε με 5-2 υπέρ της Αρχεντίνος, σημείωσε δύο τέρματα στο 42ο και 52ο λεπτό, το πρώτο με αριστερό σουτ.

Στην πρώτη χρονιά συμμετείχε σε 11 αγώνες και σημείωσε δύο γκολ.

Την αγωνιστική περίοδο 1977-78 αναδείχθηκε πρώτος σκόρερ του πρωταθλήματος με 22 γκολ και η ομάδα κατατάσσεται πέμπτη στο πρωτάθλημα Μετροπολιτικό.

Την επόμενη χρονιά ο τίτλος του πρώτου σκόρερ ήταν πάλι δικός του με 22 τέρματα και η ομάδα ανέρχεται στη δεύτερη θέση του πρωταθλήματος.

Όμως, στον κρίσιμο αγώνα των πλέι οφ ήταν τιμωρημένος λόγω αποβολής του σε προηγούμενο φιλικό αγώνα και η Αρχεντίνος χάνει με 4-0. Οι προσδοκίες σταματούν εκεί.

Οι εμφανίσεις του προσέληκσαν γρήγορα το ενδιαφέρον των μεγάλων συλλόγων της χώρας.

Ήδη το 1978 η Σέφιλντ Γιουνάιτεντ, ομάδα δεύτερης κατηγορίας στην Αγγλία, προσέγγισε το μεγαλύτερο ταλέντο της παγκόσμιας πρωταθλήτριας, αλλά παρά το χαμηλό αντίτιμο η συμφωνία δεν ολοκληρώθηκε.

Το 1980 είναι πάλι κορυφαίος σκόρερ του πρωταθλήματος αλλά και πάλι η δεύτερη θέση στο πρωτάθλημα Μετροπολιτικό είναι η οροφή για τον σύλληγο.

Εκείνη τη σεζόν σκόραρε σε 14 συνεχόμενους αγώνες πρωταθλήματος σημειώνοντας 19 γκολ, επίδοση που παραμένει ρεκόρ όλων των εποχών στην Αργεντινή.

Στις 9 Νοεμβρίου 1980, σε αγώνα για το πρωτάθλημα Νασιονάλ, σημείωσε τέσσερα γκολ εναντίον της Μπόκα Τζούνιορς —που έμελλε να είναι ο επόμενος σταθμός της καριέρας του— στη νίκη με 5–3.

Την ίδια χρονιά ήταν πρώτος σκόρερ όλων των πρωταθλημάτων του κόσμου με 42 τέρματα.

Στις 19 Φεβρουαρίου 1980 σε φιλικό αγώνα της Αργεντίνος με την Ντεπορτίβο Περέιρα στην Κολομβία (4–4) σημείωσε ένα από τα πιο εντυπωσιακά γκολ της καριέρας του στο 75ο λεπτό, με ατομική προσπάθεια, ξεκινώντας από το κέντρο του γηπέδου και προσπερνώντας όποιον έβρισκε μπροστά του, φτάνοντας σχεδόν έως τα ανυπεράσπιστα δίχτυα.

Σε συνέντευξη που είχε παραχωρήσει μετά από χρόνια και έχοντας κληθεί να επιλέξει το καλύτερο γκολ που πέτυχε ποτέ, απάντησε ότι ήταν το συγκεκριμένο.

Ως γνήσιο ταλέντο, ο Μαραντόνα συνδύαζε τη φινέτσα και τη δύναμη σε εκπληκτικό βαθμό.

Η κυριαρχία του στην μπάλα ήταν απόλυτη, η δύναμή του, του επέτρεπε να απομακρύνει τα τάκλιν που δεν μπορούσε να αποφύγει με την αριστοτεχνική τεχνική και την ταχύτητά του. Η χρήση της μπάλας ήταν επιδέξια και εφευρετική.

Εξαιρετική ήταν και η ικανότητά του στις απευθείας εκτελέσεις φάουλ.

Οι εμφανίσεις του σε αυτά τα χρόνια ήταν τόσο εντυπωσιακές, που οι ειδήμονες στη χώρα του θεωρούσαν ότι ήταν τέτοια η προοπτική του για την Αργεντινή, που μόνο με τον θρυλικό Χοσέ Μανουέλ Μορένο θα μπορούσε να συγκριθεί.

Οι εντυπωσιακές του εμφανίσεις κίνησαν γρήγορα το ενδιαφέρον του ομοσπονδιακού προπονητή Σέσαρ Λουίς Μενότι που τον κάλεσε στην Εθνική ομάδα με το ντεμπούτο του να υλοποιείται στις 27 Φεβρουαρίου του 1977 σε φιλικό αγώνα με την Ουγγαρία (5–1) σε ηλικία 16 ετών και 4 μηνών. Μπήκε στο δεύτερο ημίχρονο σαν αλλαγή, ο νεότερος παίκτης μέχρι τότε στην ιστορία της εθνικής ομάδας.

Στις 3 Απριλίου 1977 έκανε το ντεμπούτο του ως μέρος της ομάδας νέων της Αργεντινής, με την οποία έπαιξε στο Πρωτάθλημα Νέων της Νότιας Αμερικής, που πραγματοποιήθηκε την ίδια χρονιά στη Βενεζουέλα. Εκεί, οι Αργεντινοί κατέλαβαν τη δεύτερη θέση, χάνοντας μόνο από τους οικοδεσπότες της διοργάνωσης, Ουρουγουάη Κ-20.

Όταν η Αργεντινή διοργάνωσε το Παγκόσμιο Κύπελλο του 1978, δεν έλαβε μέρος, καθώς δεν είχε κλείσει καν τα 18 χρόνια του και θεωρήθηκε πολύ μικρός για να παίξει στην εθνική σε μία τόσο μεγάλη διοργάνωση.

Ήταν μάλιστα ένας από τους τρεις τελευταίους παίκτες που αποκλείστηκαν από την ομάδα, μόλις 13 ημέρες πριν την έναρξη της διοργάνωσης.

Αγωνίστηκε επίσης στην εθνική ελπίδων και του δόθηκε η ευκαιρία να εμφανιστεί σε μεγάλη διοργάνωση το 1979 στο Παγκόσμιο Κύπελλο Νέων στην Ιαπωνία, όπου ήταν αρχηγός της ομάδας και κατέκτησε τίτλο για πρώτη φορά στη σταδιοδρομία του, τον πρώτο από τους 12 συνοδικά.

Στις 26 Αυγούστου 1979 έκανε το ντεμπούτο του στο Παγκόσμιο Κύπελλο Νέων απέναντι στην Ινδονησία, το οποίο τελείωσε με νίκη για τους Αργεντινούς με 5–0.

Ακολούθησαν δύο νίκες απέναντι στη Γιουγκοσλαβία (1–0) και στην Πολωνία (4–1).

Η ομάδα προκρίθηκε στον τελικό αφού νίκησε στα προημιτελικά την Αλγερία με 5–0 και την Εθνική Ουρουγουάης με 2–0 στον ημιτελικό.

Η Αργεντινή κυριάρχησε στον τελικό της διοργάνωσης νικώντας την προηγούμενη πρωταθλήτρια Σοβιετική Ένωση με 3–1. Ο Μαραντόνα σημείωσε ένα γκολ, συνοδικά έξι στη διοργάνωση, αναδεικνυόμενος δεύτερος σκόρερ και ψηφίστηκε ως καλύτερος παίκτης του Κυπέλλου.

Σύμφωνα με τον ίδιο, η ομάδα νέων του 1979 ήταν η καλύτερη ομάδα στην οποία έπαιξε ποτέ σε όλη την καριέρα του.

Τη χρονιά εκείνη ψηφίστηκε καλύτερος ποδοσφαιριστής της χρονιάς στην Αργεντινή και καλύτερος αθλητής της χώρας από τους αθλητικούς συντάκτες, και οι δύο διακρίσεις για πρώτη φορά στην καριέρα του.

Οι εμφανίσεις του στη διοργάνωση ήταν εντυπωσιακές και πολλοί αθλητικοί συντάκτες και φίλαθλοι άρχισαν τις συγκρίσεις με τον Πελέ, γεγονός που τον ακολούθησε καθ' όλη τη διάρκεια της καριέρας του και εξακολουθεί να υπάρχει ακόμη και σήμερα.

Οι δυο τους είχαν συναντηθεί στις 9 Απριλίου 1979, όταν ο Μαραντόνα ταξίδεψε στο Ρίο ντε Τζανέιρο για να δει τον Πελέ.

«Ο Βασιλιάς» υποσχέθηκε να τον δει να παίζει στο Μπουένος Άιρες και του έδωσε συμβουλές.

Ο Ντιέγκο είχε πραγματοποιήσει ένα όνειρό του και ενθουσιασμένος, είπε:

«Ήξερα ότι ήταν θεός ως παίκτης. Τώρα, είναι και ως άτομο. Πόσα παιδιά σαν κι εμένα θέλουν να τον δουν, να τον αγγίξουν, να αλληλάξουν λίγα λόγια μαζί του. Και είχα το προνόμιο να μου δώσει και συμβουλές. Είδα ότι ο Πελέ πλησίαζε και δεν μπορούσα να το πιστέψω».

Συμμετείχε επίσης με την εθνική ανδρών στο Κύπελλο Αμερικής του 1979 με πλήρη αποτυχία της ομάδας, που αποκλείστηκε στον πρώτο γύρο κατατασσόμενη τρίτη σε όμιλο μαζί με τη Βραζιλία και τη Βολιβία.

Η Ευρώπη γνώρισε τον εκκολλάπτοντα αστέρα το 1979, όταν η εθνική Αργεντινής ξεκίνησε θερινή περιοδεία στην Ευρώπη, αποφασισμένη να δείξει ότι ήταν άξιοι παγκόσμιοι πρωταθλητές μετά τον (κατά πολλούς) αμφιλεγόμενο θρίαμβο του Παγκόσμιου Κυπέλλου στην έδρα της έναν χρόνο νωρίτερα.

Η πρώτη συνάντηση ήταν με τη Σκωτία, την οποία και νίκησε με 3–1 στη Γλασκώβη, όπου και ο Μαραντόνα σημείωσε το πρώτο του διεθνές γκολ.

Την επομένη χρονιά η Ευρώπη ξαναείδε τον Αργεντινό σε νέα περιοδεία της εθνικής του ομάδας.

Παίζοντας στα Βρετανικά νησιά νίκησε την Ιρλανδία (1–0) στο Δουβλίνο και έχασε από την Αγγλία με 3–1 αφήνοντας ανεξίτηλες εντυπώσεις, ιδιαίτερα στη συνάντηση με την Αγγλία όπου απέτυχε στην προσπάθειά του να σημειώσει γκολ. Όσοι είχαν την ευκαιρία να δουν τη συνάντηση θεωρούν ότι θα έμενε στην ιστορία ως το γκολ του αιώνα.

Ακολούθησε μία νίκη με 5–1 στη Βιέννη επί της Αυστρίας με τρία γκολ να συνοδεύουν την καθ' όλα εκπληκτική εμφάνισή του.

Μεγάλη πρόκληση για τη διεθνή καταξίωση του 20χρονου Μαραντόνα ήταν το Μουντιαλίτο (επίσης γνωστό ως Copa de Oro -«Χρυσό Κύπελλο»), μια διοργάνωση για τον εορτασμό της 50ής επετείου του θεσμού του Παγκόσμιου Κυπέλλου.

Η Ουρουγουάη, που είχε φιλοξενήσει το πρώτο Παγκόσμιο Κύπελλο, ήταν οι οικοδεσπότες αυτής της μοναδικής διοργάνωσης, που διεξήχθη στο διάστημα 30 Δεκεμβρίου 1980 – 10 Ιανουαρίου 1981.

Επρόκειτο να περιλαμβάνει όλους τους προηγούμενους νικητές του Παγκοσμίου Κυπέλλου: Ουρουγουάη, Ιταλία, Δυτική Γερμανία, Βραζιλία και Αργεντινή.

Οι νικητές του 1966 (Αγγλία) αρνήθηκαν και τη θέση της πήρε η Ολλανδία, φιναλίστ των δύο τελευταίων διοργανώσεων.

Η Αργεντινή βρέθηκε στον όμιλο με τη Βραζιλία και τη Δυτική Γερμανία.

Μετά από τη νίκη επί των Γερμανών με 2–1, η Αργεντινή αντιμετώπισε τη Βραζιλία σε συνάντηση που έληξε με 1–1 με τον Μαραντόνα να ανοίγει το σκορ.

Τις εντυπώσεις τελικά έκλεψαν οι Ουρουγουανοί που νίκησαν στον τελικό τη Βραζιλία με 2–1.

Όλοι οι αγώνες έγιναν στο Σεντενάριο, όπου πραγματοποιήθηκε και ο τελικός του 1930.

Μετά από πέντε ιδιαίτερα επιτυχημένα χρόνια στην Αργεντινός και 116 γκολ σε 166 αγώνες πρωταθλήματος (έστω και χωρίς τίτλους σε ομαδικό επίπεδο) εντάσσεται στο δυναμικό της Μπόκα Τζούνιορς κατόπιν έντονης επιθυμίας του ιδίου με τη μορφή δανεισμού και σταδιακή αποπληρωμή, παρά το γεγονός ότι η Ρίβερ Πλέιτ είχε κάνει οικονομικά πιο συμφέρουσα προσφορά.

Η Μπόκα οργάνωσε το ίδιο βράδυ της συμφωνίας φιλικό με την Αργεντινός Τζούνιορς, με τον νεαρό Ντιεγκίτο να παίζει στο πρώτο ημίχρονο με την παλιά του ομάδα και στο δεύτερο ημίχρονο με την Μπόκα.

Το φιλικό εκείνο έληξε με αποτέλεσμα 3–2 υπέρ της Αργεντινός, με τον Μαραντόνα να σκοράρει απέναντι στην πρώην ομάδα του με πέναλτι, ενώ δύο ημέρες αργότερα πραγματοποίησε το επίσημο ντεμπούτο του με την Μπόκα να επικρατεί με 4–1 της Ταγιέρες ντε Κόρδοβα και τον ίδιο να σημειώνει δύο τέρματα.

Με την Μπόκα κέρδισε τον πρώτο συλλογικό του τίτλο, το πρωτάθλημα του 1981, τον μοναδικό που κέρδισε στην πατρίδα του, ενώ ήταν και πρώτος σκόρερ με 28 γκολ.

Τη χρονιά εκείνη ψηφίστηκε δεύτερος καλύτερος ποδοσφαιριστής στη Νότια Αμερική. Ήταν αυτός που έδωσε την ασίστ για ένα από τα θρυλικότερα γκολ στην ιστορία του συλλόγου στον συμπαίκτη του Ούγκο Περότι στη νίκη με 1–0 επί της Οέστε στην 32η αγωνιστική, εξασφαλίζοντας τον τίτλο από την αντίπαλό της.

Το γκολ έμεινε στην ιστορία ως «η χιονοστιβάδα του Περότι» και η Μπόκα κατέκτησε το πρωτάθλημα για πρώτη φορά από το 1976.

Στο πρωτάθλημα της Αργεντινής ήταν για πέντε συνεχόμενες χρονιές πρώτος σκόρερ, επίδοση ρεκόρ που ακόμα παραμένει.

Το 1979 και το 1980 ψηφίστηκε ως ο καλύτερος ποδοσφαιριστής της Νότιας Αμερικής.

Σε αυτά τα χρόνια της καριέρας του στην Αργεντινή, ο Μαραντόνα σημείωσε 144 γκολ πρωταθλήματος σε 207 αγώνες.

Από την αρχή του 1982, η Μπόκα Τζούνιορς βρέθηκε σε δύσκολη οικονομική θέση, μη δυνάμενη να κρατήσει το νεαρό σούπερ σταρ στη δύναμή της, παρά τη συμμετοχή σε πολλούς φιλικούς αγώνες σε Ευρώπη και Ασία. Εκμεταλλευόμενη την ανερχόμενη δημοφιλή του αστέρα της για αύξηση των εσόδων της, ξεκίνησε μυστικά διαπραγματεύσεις για την πώλησή του σε ευρωπαϊκό σύλλογο.

Διαπραγματεύσεις για την πώληση στην Ευρώπη είχε κάνει και η Αρχεντίνος το 1980, ερχόμενη κατ' αρχάς σε συμφωνία με την Μπαρτσελόνα, αλλά με τη συμφωνία να ενεργοποιείται μετά το επόμενο Παγκόσμιο Κύπελλο.

Ο ίδιος ο Μαραντόνα δεν ήθελε να πάει στην Ιταλία (η Γιουβέντους έδειξε έντονο ενδιαφέρον από την προηγούμενη χρονιά και με υψηλότερη οικονομική προσφορά) και έτσι προτίμησε την Μπαρτσελόνα.

Η συμφωνία ανακοινώθηκε λίγο πριν το επερχόμενο Παγκόσμιο Κύπελλο με την Μπόκα να εισπράττει το 1/3 των χρημάτων και την Αρχεντίνος τα υπόλοιπα.

Στο Παγκόσμιο Κύπελλο του 1982 στην Ισπανία, ο Μαραντόνα ξεκίνησε τη διοργάνωση προερχόμενος από τραυματισμό.

Ο προπονητής Μενότι είχε προσαρμόσει το αγωνιστικό στυλ της παγκόσμιας πρωταθλήτριας Εθνικής ομάδας της Αργεντινής γύρω από το ταλέντο του νεαρού αστέρα, χρησιμοποιώντας τον ως επιθετικό μέσο.

Στην πρεμιέρα, η Αργεντινή αντιμετώπισε το Βέλγιο και η επιτυχημένη επιλογή της ευρωπαϊκής ομάδας να μην τον αντιμετωπίσει σε πρωταθλητικό επίπεδο οδήγησε σε νίκη έκπληξη (1-0).

Η εθνική έφτασε μέχρι την προημιτελική φάση, όπου αποκλείστηκε από την Ιταλία, μελλοντική νικήτρια της διοργάνωσης.

Ο Μαραντόνα έπαιξε και στους πέντε αγώνες της ομάδας του, χωρίς να αγγίξει ιδιαίτερα υψηλά επίπεδα απόδοσης. Σκόραρε δύο φορές σε αγώνα της πρώτης φάσης με αντίπαλο την Ουγγαρία (4 -1), όμως αντιμετωπίστηκε ιδιαίτερα σκληρά στον αγώνα με την Ιταλία. Κέρδισε τον αριθμό ρεκόρ των 30 φάουλ, 23 των οποίων υπήρξε πολύ στενά μαρκαρισμένος από τον Κλαούντιο Τζεντίλε.

Δέχθηκε οξύτατη κριτική για την αποβολή του στην τελευταία συνάντηση με αντίπαλο τη Βραζιλία.

Η ομάδα δεν είχε σημαντικές διαφοροποιήσεις από αυτή του 1978 και με την προσθήκη του Μαραντόνα υπήρχαν υψηλές προσδοκίες των οπαδών της. Ξεκίνησε από την αρχή άσχημα με

ήττα-έκπληξη με 1-0 από τη δευτεραθλήτρια Ευρώπης ομάδα του Βελγίου, και τελικά δεν κατάφερε να προκριθεί στους «4» της διοργάνωσης, αγωνιζόμενη στη δεύτερη φάση σε όμιλο «φωτιά» με Βραζιλία και Ιταλία και γνωρίζοντας ισάριθμες ήττες.

Μετά τη διοργάνωση, η αλλαγή στην τεχνική ηγεσία της εθνικής οδήγησε τον Μαραντόνα εκτός ομάδας, με το νέο ομοσπονδιακό Κάρλος Μπιλάρδο να προσκαλεί παίκτες αποκλειστικά από το πρωτάθλημα της χώρας, κάτι που αποκρούσε τον σούπερ σταρ για 24 συνεχόμενους αγώνες μέχρι το 1985.

Επέστρεψε επίσημα στην εθνική στις 28 Φεβρουαρίου σε συνάντηση με τη Βενεζουέλα για τα προκριματικά του επερχόμενου Παγκοσμίου Κυπέλλου.

Πρωτίτερα είχε συμμετάσχει σε δύο φιλικά με την Παραγουάη και τη Χιλή.

Η Μπαρτσελόνα ανακοίνωσε διθυραμβικά την απόκτησή του και κλείνοντας συμβόλαιο ύψους ρεκόρ στην ποδοσφαιρική ιστορία.

Ο Μαραντόνα έγινε παίκτης της ομάδας της Καταλονίας από το 1982 μέχρι το 1984, αγωνιζόμενος περισσότερο ως επιθετικός μέσος και δημιουργίας παιχνιδιού παρά ως καθαρόαιμος επιθετικός όπως ξεκίνησε την καριέρα του. Σημείωσε 38 γκολ συνοδικά σε 58 επίσημους αγώνες.

Έκανε το ντεμπούτο του στις 4 Αυγούστου σε αγώνα προετοιμασίας με τη Μέπεν στη Γερμανία (0-5).

Προσαρμόστηκε γρήγορα στην καινούργια του ομάδα. Σκόραρε στον πρώτο του αγώνα στο πρωτάθλημα απέναντι στη Βαλένθια (4 Σεπτεμβρίου, ήττα με 2-1), πέτυχε χατ τρικ στην πρώτη του συμμετοχή στο Κύπελλο Κυπελλούχων Ευρώπης με αντίπαλο τον Απόλλωνα Λεμεσού και δύο ακόμα γκολ μέσα στο Βελιγράδι στον δεύτερο γύρο επί του Ερυθρού Αστέρα.

Ωστόσο την περίοδο αυτή η υγεία του κλονίστηκε (ηπατίτιδα) με αποτέλεσμα να απουσιάσει τέσσερις μήνες από 14 αγώνες πρωταθλήματος την περίοδο 1982-83.

Στις 26 Ιουνίου 1983 γνώρισε την αποθέωση από τους οπαδούς της Ρεάλ Μαδρίτης για το γκολ του που άνοιξε το σκορ στο Σαντιάγκο Μπερναμπέου σε αγώνα του Κυπέλλου, χειροκροτούμενος για ένα λεπτό από το κοινό (ο αγώνας έληξε ισόπαλος).

Ένας σοβαρός τραυματισμός στις 24 Σεπτεμβρίου του 1983 σε αγώνα με την Αθλέτικ Μπιλμπάο, τον άφησε εκτός αγωνιστικών χώρων για χρονικό διάστημα τριών μηνών.

Τη δεύτερη χρονιά ο σύλληλος άλλαξε προπονητή με την πρόσληψη του Σέζαρ Λουίς Μενότι, που είχε υπό τις οδηγίες του τον Μαραντόνα στην ομάδα που κατέκτησε το Παγκόσμιο Κύπελλο Νέων του 1979.

Παρά τη δημόσια καλή εικόνα της σχέσης μεταξύ τους, αναπτύχθηκαν προβλήματα που σχετιζόταν με το πρόγραμμα προπονήσεων.

Τελικά η αντιπαράθεση οδήγησε τον παγκόσμιο πρωταθλητή τεχνικό να ζητήσει την εκδίωξη του παίκτη, θεωρώντας ότι έτσι μόνο θα κατάφερε η ομάδα να κατακτήσει το πολυπόθητο πρωτάθλημα που τελευταία φορά είχε πανηγυρίσει το 1974, εποχή του ολλανδικού διδύμου Ρίβους Μίχελς - Γιόχαν Κρόιφ.

Συνοδικά έτσι, οι εντυπώσεις του Μαραντόνα από την Ισπανία ήταν αρνητικές (παρά τη δημοφιλία του).

Η ομάδα κατέκτησε μόνο ένα Κύπελλο Ισπανίας και ένα Σούπερ Κύπελλο την πρώτη χρονιά, ενώ ο ίδιος θεωρήθηκε κύριος υπεύθυνος των εκτεταμένων επεισοδίων μεταξύ ποδοσφαιριστών στον αγωνιστικό χώρο του Σαντιάγκο Μπερναμπέου απέναντι στην Αθλέτικ Μπιλμπάο στον τελικό του Κυπέλλου Ισπανίας στις 5 Μαΐου του 1984.

Το αποτέλεσμα ήταν η απόλυση του προπονητή μετά την απώλεια του πρωταθλήματος. Η οικονομική κατάσταση της εταιρείας που είχε δημιουργήσει ο παίκτης δεν ήταν καλή και η ανάγκη ανεύρεσης νέας επαγγελματικής στέγης ήταν επιτακτική.

Ήδη υπήρχαν ενδείξεις για κακή εξωγηπεδική ζωή του νεαρού αστέρα (συμπεριλαμβανομένης τη χρήσης ναρκωτικών), γεγονός που ελαχιστοποίησε την όποια υποστήριξη από την πλευρά της διοίκησης.

Κατέληξε στην Ιταλία και τη Νάπολη, την ομάδα της οποίας με τη συνεισφορά του μετατράπηκε από μία μικρή ομάδα (που την τελευταία χρονιά προτού τον ερχομό του είχε γλιτώσει τον υποβιβασμό για ένα βαθμό) σε μια από τις πιο αγαπητές τότε στον κόσμο, έχοντας αποκτήσει με την πάροδο του χρόνου πολλούς οπαδούς.

Μία από τις φτωχότερες περιοχές της χώρας είχε μόλις υπογράψει τον πιο ακριβό παίκτη στον κόσμο.

Όπως το έθεσε μια τοπική εφημερίδα εκείνη την εποχή, «η πόλη δεν έχει δήμαρχο, σπίτια, σχολεία, δουλειά, λεωφορεία, και αποχέτευση, αλλά κανένα από αυτά δεν έχει σημασία επειδή έχουμε το Μαραντόνα».

75.000 Ναπολιτάνοι, κάτοικοι μιας πόλης που πάντα αγαπούσε πολύ το ποδόσφαιρο

αλλά ουδέποτε είχε δει μεγάλες χαρές από αυτό και που από τη φύση του είχαν την προσμονή ενός μεσσία, τον υποδέχθηκαν πανηγυρικά στο Σαν Πάολο, το γήπεδο της ομάδας στις 5 Ιουλίου 1984.

«Θέλω να γίνω το είδωλο των φτωχών παιδιών της Νάπολης, επειδή αυτοί είναι όπως ήμουν εγώ στο Μπουένος Άιρες» δήλωσε στην επίσημη παρουσίασή του.

Η μεταγραφή ήταν ουσιαστικά έκπληξη λόγω των οικονομικών δυνατοτήτων του συλλόγου και δημιούργησε μακροχρόνιες υποψίες για ανάμειξη της Μαφίας στη διαδικασία, κάτι που διέψευσε ο τότε πρόεδρος της ομάδας χρόνια αργότερα, παραδεχόμενος ότι η Καμόρα επανειλημμένα αποπειράθηκε να εμπλακεί στη Νάπολη αλλά κάτι τέτοιο ουδέποτε συνέβη. Οι διανοούμενοι της πόλης ήταν λιγότερο εντυπωσιασμένοι, με πάνω από 100 να υπογράφουν μια αίτηση διαμαρτυρίας για την ανηθικότητα τέτοιων δαπανών σε μια πόλη που δεν είχε ουσιαστικές δομές.

Στη Νάπολη έφτασε στο απόγειο της επαγγελματικής καριέρας του. Κληρονόμησε το περιβραχιόνιο του αρχηγού και γρήγορα έγινε το υπέρλαμπρο αστέρι μεταξύ των οπαδών του συλλόγου και όχι μόνο.

Στην εποχή του, η ομάδα είχε την πιο επιτυχημένη πορεία της ιστορίας της, ακόμα και αν συμπεριληφθούν περισσότερες από τρεις μεταγενέστερες δεκαετίες (ο επόμενος τίτλος πρωταθλήματος ήρθε για τον σύλληγο το 2023).

Το γήπεδο ήταν ασφυκτικά γεμάτο με πάνω από 70.000 οπαδούς σε κάθε εντός έδρας αγώνα, με αριθμούς μειωμένους στο μισό σε μεταγενέστερες εποχές.

Ο Αργεντινός έπαιξε στη Νάπολη σε μία περίοδο κατά την οποία οι εντάσεις Βορρά - Νότου στην Ιταλία έφθασαν στην αιχμή τους εξαιτίας ποικίλων ζητημάτων, ιδίως των οικονομικών διαφορών μεταξύ των δύο.

Ο Μαραντόνα ενσωμάτωσε τέλεια αυτό το πνεύμα, δεδομένης της ταπεινής καταγωγής του και της αρχικής χαμηλής κοινωνικής του κατάστασης.

Τα πολλαπλά κέρδη από το άθλημα δεν τον έκαναν να χάσει τους τρόπους έκφρασης και το λεξιλόγιο των λιγότερο πλούσιων τμημάτων του πληθυσμού, ακόμα και του περιθωρίου.

Το ντεμπούτο στο πρωτάθλημα έγινε στις 16 Σεπτεμβρίου 1984 εναντίον της Ελλιάς Βερόνα, με ήττα 3-1.

Η ομάδα δεν μπόρεσε να βρει τον δρόμο της και στον πρώτο γύρο πήρε μόνο 9 βαθμούς. Ωστόσο, στον δεύτερο γύρο ανέκαμψε, πήρε 24

ακόμη και αναρριχήθηκε στην όγδοη θέση στο πρωτάθλημα.

Οι συμπαίκτες του Αργεντινού ήταν Ιταλοί, ορισμένοι διεθνείς χωρίς κανένας να αποτελεί αστέρι πρώτου μεγέθους στη χώρα του.

Ο Μαραντόνα κατέλαβε την τρίτη θέση στον πίνακα των σκόρερ με 14 γκολ.

Από την πρώτη αγωνιστική περίοδο ο Μαραντόνα παρουσίασε όλες τις πτυχές του ταλέντου του με κορυφαία έκφραση στον αγώνα εναντίον της Λάτσιο στις 24 Φεβρουαρίου 1985 στο Σαν Πάολο, όπου σημείωσε και τα τρία γκολ της Νάπολη στο τελικό 3–0, ένα από τα οποία θεωρείται από τα καλύτερα της σταδιοδρομίας του.

Το 1985–86 η καλή πορεία της ομάδας διασφαλίστηκε με δύο μεταγραφές. Ο Αργεντινός βρήκε 11 φορές τα δίχτυα των αντιπάλων, ενώ η Νάπολη κατέκτησε την τρίτη θέση στο πρωτάθλημα, γεγονός που της έδωσε τη δυνατότητα να συμμετάσχει στο Κύπελλο UEFA της επόμενης αγωνιστικής περιόδου.

Στις 3 Νοεμβρίου 1985 η Νάπολη νίκησε τη Γιουβέντους με 1–0 για πρώτη φορά με γκολ του Μαραντόνα. Ένας τηλεσχολιαστής ανακοίνωσε την κατάρρευση πέντε ατόμων και καρδιακών προσβολών δύο από τους οποίους βρίσκονταν στο γήπεδο.

«Αυτό το γκολ ήταν για τους ανθρώπους της Νάπολης» συνέχισε.

Με επικεφαλής τον Αργεντινό, η Νάπολη κέρδισε το πρώτο ιταλικό πρωτάθλημά της το 1986–87, 61 χρόνια μετά την ίδρυσή της, ενώ μέχρι τότε είχε μόνο δύο τίτλους Κυπέλλου στην τροπαιοθήκη της.

Από την αρχή της χρονιάς φάνηκε η ισχύς της ομάδας.

Ξεκίνησε με νίκη επί της Μπρέσια με γκολ του Μαραντόνα, και από την έβδομη αγωνιστική που πέρασε στην κορυφή μετά από ακόμη ένα γκολ του (1–0 τη Ρόμα στην πρωτεύουσα), δεν έπεσε από εκεί.

Παρέμεινε αήττητη στους 12 πρώτους αγώνες, νικώντας τις πρωταθλήτριες των δύο προηγούμενων ετών Γιουβέντους και Ρόμα (την πρώτη και στους δύο αγώνες).

Η πρώτη μεγάλη επιτυχία ακολουθήθηκε από την κατάκτηση του Κυπέλλου με νίκη επί της Αταλάντα με 4–0 με δύο τέρματα του Αργεντινού, που ήταν τότε ο μόνος ξένος παίκτης της ομάδας.

Η Νάπολη έγραψε τη σημαντικότερη στιγμή στην ιστορία της κατακτώντας το νταμπλ, κάτι που μόνο τρεις άλλοι σύλλογοι είχαν καταφέρει μέχρι

τότε (Γιουβέντους, Τορίνο, Ίντερ) και οι τρεις της Βόρειας χώρας.

Ο Μαραντόνα σημείωσε 10 γκολ στο πρωτάθλημα και 7 στο Κύπελλο, όπου η ομάδα κατέκτησε το τρόπαιο νικώντας σε όλους τους αγώνες (13), ρεκόρ που παραμένει μέχρι σήμερα.

Στον τελικό του Κυπέλλου, ο Μαραντόνα σημείωσε δύο από τα γκολ στο 4–0 επί της Αταλάντα κάνοντας το νταμπλ.

Ο Γκόλντμπατ έγραψε:

«Οι εορτασμοί ήταν θορυβώδεις. Μια σειρά τρομακτικών εκδηλώσεων και εορτασμών που ξέσπασαν από τον δρόμο, ξέσπασαν μεταναστευτικά σε όλη την πόλη σε ένα καρναβάλι όλο το εικοσιτετράωρο, το οποίο έτρεχε πάνω από μία εβδομάδα. Οι κηδείες για τη Γιουβέντους και το Μιλάνο (Ίντερ, Μίλαν), η καύση των φερέτρων τους, οι εκφράσεις θανάτου τους αναγγέλλονταν το Μάιο του 1987. Η άλλη Ιταλία είχε νικήσει και γεννιέται μια νέα αυτοκρατορία».

«Η σπουδαιότερη σειρά πανηγυρισμών που έγινε ποτέ για πρωτάθλημα στην ιστορία» αναφέρει ο Τζον Φουτ στο βιβλίο του Calcio: A History of Italian Football.

Σύντομα, η φωτογραφία του Μαραντόνα κρεμάστηκε δίπλα στον Ιησού στα μισά σπίτια της πόλης.

Τοιχογραφίες του Ντιέγκο ζωγραφίστηκαν παντού, ακόμα και στα αρχαία κτίρια της πόλης και τα νεογέννητα παιδιά ονομάζονταν προς τιμήν του.

Την επόμενη αγωνιστική περίοδο (1987–88), σχηματίστηκε το παραγωγικό επιθετικό τρίο της ομάδας από τους Μαραντόνα, Τζιορντάνο και τον νεοαποκτηθέντα Καρέκα, τρίο που αργότερα μετονομάστηκε σε Μα-Gi-Ca (μαγική) πρώτη γραμμή.

Η πρώτη συμμετοχή στο Κύπελλο Πρωταθλητριών ήταν αποτυχημένη με την ομάδα να αποκλείεται από τη Ρεάλ Μαδρίτης στη φάση των «16».

Στο πρωτάθλημα, η Νάπολη στην 25η αγωνιστική (από τις 30) ήταν μπροστά με τέσσερις βαθμούς διαφορά από τη Μίλαν. Τα στοιχεία υπέρ της κατάκτησης και δεύτερου συνεχόμενου τίτλου ήταν στα ύψη, αλλά η ήττα από τη Γιουβέντους και η ισοπαλία με τη Βερόνα με 1–1 (το γκολ του Μαραντόνα) έφεραν στην τελευταία αγωνιστική αντιμέτωπους τους δύο διεκδικητές στο Μιλάνο με τους Ναπολιτάνους ένα βαθμό μπροστά.

Το σκληρό παιχνίδι έληξε με νίκη των γηπεδούχων με 3–2, με το γκολ της ισοφάρισης του Αργεντινού να μην αποδεικνύεται αρκετό.

Οι πολίτες της Νάπολης έχασαν μεγάλα ποσά καθώς οι αποδόσεις των στοιχημάτων ήταν πολύ υψηλές και η Καμόρα που έλεγχε κυρίως τα παράνομα στοιχήματα (totonero) αποκόμισε μεγάλα κέρδη, ενώ την προηγούμενη χρονιά είχε συμβεί ακριβώς το αντίθετο. Αργότερα, στις 12 Ιανουαρίου 1995 εκδόθηκε από την Εισαγγελία της Νάπολης ένταλμα σύλληψης δύο μελών της παράνομης οργάνωσης για τον στοιχηματισμό εκείνης της περιόδου, με τον τότε οδηγό και σωματοφύλακα του Αργεντινού να δηλώνει ότι:

«Ο Μαραντόνα πούλησε το πρωτάθλημα της σεζόν 1987–1988 για λογαριασμό της Καμόρα, τη χρονιά στην οποία η Νάπολη είχε προβάδισμα πέντε βαθμών και το πρωτάθλημα κέρδισε τελικά η Μίλαν».

Ο ίδιος ο Μαραντόνα το διέψευσε τότε κατηγορηματικά.

Ο Αργεντινός τελείωσε τη χρονιά ως πρώτος σκόρερ με 15 γκολ.

Οι υποψίες που καλλιιεργήθηκαν έφεραν σε δύσκολη θέση τον Μαραντόνα.

Η υποστήριξη των οπαδών σε ακραίο επίπεδο στο πρόσωπό του όμως δεν κάμφθηκε.

Την επόμενη χρονιά και σε μία από τις καλύτερες αναμετρήσεις όλων των εποχών στις 27 Νοεμβρίου του 1988, η Νάπολη διέλυσε με 4–1 την πανίσχυρη Μίλαν, μια ομάδα που επτά μήνες αργότερα έμελλε να κατακτήσει το Κύπελλο Πρωταθλητριών.

Εκείνο το απόγευμα, ο Μαραντόνα πέτυχε το πρώτο γκολ της καριέρας του σε βάρος των «ροσονέρι», με τρία ακόμα να προστίθενται αργότερα. Η Μίλαν απλώς σημείωσε το γκολ τιμής και τελικά κατέκτησε το πρωτάθλημα και εκείνη τη χρονιά, αφήνοντας τη Νάπολη δεύτερη.

Στη Νάπολη, μία πόλη όπου το ποδόσφαιρο είναι στενά συνδεδεμένο με την ιστορία της, ο Μαραντόνα λατρεύτηκε σαν «θεός», αν και οι φήμες για την εξωγηπεδική ζωή του οργίαζαν, με σημαντικότερη τη χρήση κοκαΐνης μετά τους αγώνες της ομάδας, που στο τέλος έγιναν κοινό μυστικό.

Με τον σύλληγο της νότιας Ιταλίας κατέκτησε δύο πρωταθλήματα, το Κύπελλο Ιταλίας, το Σούπερ Κύπελλο της χώρας, καθώς και το Κύπελλο UEFA της χρονιάς 1988–1989.

Το Κύπελλο UEFA της αγωνιστικής περιόδου 1988–89 ήταν ο πρώτος και τελευταίος διεθνής τίτλος του συλλόγου και του αρχηγού της στην Ευρώπη.

Στον πρώτο γύρο απέκλεισε τον ΠΑΟΚ (1–0 και 1–1) και στη συνέχεια τις Λοκομοτιβ Λειψίας και Μπορντό.

Ο δρόμος στη συνέχεια ήταν δύσκολος έχοντας να αντιμετωπίσει στα προημιτελικά τη Γιουβέντους από την οποία είχαν χάσει με 2–0 στην πρώτη αναμέτρηση.

Μπροστά σε ένα φανατισμένο πλήθος στο στάδιο Σαν Πάολο (γεγονός που ήταν συνυφασμένο με την παρουσία του) ο Μαραντόνα —σε μία πολύ καλή ατομική εμφάνιση — σκόραρε στο 10ο λεπτό και στη συνέχεια πάσαρε ένα ακόμα γκολ του συμπαίκτη του Αντρέα Καρνεβάλε.

Έτσι παρέμεινε το αποτέλεσμα στην κανονική διάρκεια και η πρόκριση κρίθηκε στο 119ο λεπτό με ένα ακόμα τέρμα της Νάπολη.

Στα ημιτελικά, ούτε η Μπάγερν Μονάχου κατάφερε να σταματήσει τους Ναπολιτάνους που κέρδισαν στην έδρα τους με 2–0 και πήραν την επιθυμητή ισοπαλία στο Μόναχο με 2–2, με δύο γκολ του Καρέκα από τελικές πάσες του Αργεντινού.

Στον τελικό αντιμετώπισε τη Στουτγκάρδη την οποία νίκησε στη Νάπολη με 2–1 (με ασίστ του Μαραντόνα στο νικητήριο τέρμα) και ήρθε ισόπαλη με 3–3 στη Γερμανία.

Στον αγώνα του Σούπερ Κυπέλλου Ιταλίας το 1990 (1 Σεπτεμβρίου), η Νάπολη συνέτριψε τη Γιουβέντους με 5–1 σε μία συνάντηση που έγινε στη Νάπολη, με το Μαραντόνα να έχει δύο τελικές πάσες (ασίστ) και που του πρόσφερε τον τελευταίο τίτλο του στην Ευρώπη.

Στη σεζόν 1989–90, η Νάπολη κυνηγούσε τον τίτλο και μπροστά της είχε τη Μίλαν.

Οι Ναπολιτάνοι επικράτησαν 2–4 της Μπολόνια (22 Απριλίου), με τον Μαραντόνα να σκοράρει για 16η και τελευταία φορά στο πρωτάθλημα.

Λίγο αργότερα η Μίλαν γνώρισε ήττα-έκπληξη από τη Βερόνα και την επόμενη τελευταία αγωνιστική στις 29 Απριλίου, η Νάπολη νίκησε τη Λάτσιο με 1–0 και κατέκτησε το δεύτερο πρωτάθλημα.

Όπως και το 1987–88, έτσι και το 1990–91 η Νάπολη απέτυχε στο Κύπελλο Πρωταθλητριών, αποκλειόμενη αυτή τη φορά στον δεύτερο γύρο από τη Σπαρτάκ Μόσχας, με τον Μαραντόνα να μην ακολουθεί την αποστολή της ρεβάνς στη Μόσχα, και με δημοσιογραφικά στοιχεία να αναφέρουν τις εξωαγωνιστικές δραστηριότητές του να καθιστούν αδύνατη τη μετάβασή του με την υπόλοιπη ομάδα.

Τελικά αγωνίστηκε στο δεύτερο ημίχρονο της συνάντησης αλλά η Νάπολη αποκλείστηκε στα πέναλτι.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο μεγάλος ποδοσφαιριστής ήταν ασυμπετής στις επαγγελματικές του υποχρεώσεις, οδηγώντας σε πρόστιμα τη διοίκηση του συλλόγου και σε δυσμενή σχόλια του τύπου.

Λίγο πριν την έναρξη του Παγκοσμίου Κυπέλλου στην Ιταλία ήταν και πάλι στο προσκήνιο με αρνητικό τρόπο όταν, στο προπονητικό στρατόπεδο στην Τριγκόρια, αυτός και ο αδερφός του επιτέθηκαν άγρια σε έναν φρουρό, αφού ο αδελφός του είχε συλληφθεί οδηγώντας παράνομα το αυτοκίνητο του Μαραντόνα.

Η νέα αγωνιστική περίοδος ξεκίνησε μέτρια για την ομάδα και ο Μαραντόνα απουσίαζε, αλλά η επάνοδος άλλαξε την πορεία για την ομάδα που φαινόταν ότι θα διεκδικούσε πάλι το πρωτάθλημα, κάτι όμως που δεν έγινε.

Τον Μάρτιο του 1991 βρέθηκε θετικός σε κοκαΐνη σε τεστ που πραγματοποιήθηκε μετά τον αγώνα Νάπολη - Μπάρι.

Έφυγε στην πατρίδα του και στις 26 Απριλίου 1991 ο Αργεντινός συνελήφθη σε διαμέρισμα στο Μπουένος Άιρες με ποσότητες κοκαΐνης.

Η καριέρα του στην Ιταλία τελείωσε εκεί ως πρώτος σκόρερ στην ιστορία της Νάπολη με 115 τέρματα σε 259 επίσημους αγώνες, ενώ μοίρασε και 78 ασίστ.

Στις 6 Απριλίου τιμωρήθηκε από την Πειθαρχική Επιτροπή της Ιταλικής Ομοσπονδίας με αποκλεισμό 15 μηνών (η ποινή δεν αφορούσε μόνο την Ιταλία, αλλά επεκτάθηκε από τη FIFA οπουδήποτε υπήρχε επαγγελματικό ποδόσφαιρο).

Στις 6 Μαΐου η Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία της Αργεντινής τιμώρησε το «χρυσό» παιδί της με 14 μήνες για χρήση απαγορευμένων ουσιών.

«Ναι, έκανα χρήση κοκαΐνης. Ήθελα να ξεπεράσω το στρες και την πίεση από τη σωματική και ψυχολογική κόπωση. Έκανα πολλά λάθη στη ζωή μου. Πίστεψα ότι η κοκαΐνη θα με ανακούφιζε. Δεν είχα δίκιο, αλλά δεν είχα και τις ηθικές δυνάμεις να αντισταθώ» παραδέχθηκε ο Μαραντόνα.

Ο κορυφαίος Ιταλός αμυντικός Φράνκο Μπαρέζι είχε πει πως όταν ήταν σε καλή μέρα ήταν ασταμάτητος, ενώ ο ιστορικός αρχηγός της Μίλαν και της Εθνικής Ιταλίας Πάολο Μαλιντίνι τον υπέδειξε ως τον δυσκολότερο αντίπαλο που είχε αντιμετώπισει ποτέ.

Στο διάστημα της τιμωρίας του ακολούθησε πρόγραμμα απεξάρτησης και ήρθε σε καταιγιστική συμφωνία με τους Σαν Ντιέγκο Σόκερς για να αγωνιστεί στο MSL εσωτερικού χώρου, κάτι που δεν πραγματοποιήθηκε τελικά λόγω της δέσμευσής του με τη Νάπολη μέχρι το 1993.

Το 1986 κατέκτησε το Παγκόσμιο Κύπελλο στο Μεξικό με την ομάδα της Αργεντινής.

Ήταν αρχηγός της εθνικής ομάδας στη διοργάνωση, επιβεβαιώνοντας την κυριαρχία του σε βαθμό που δεν είχε παρουσιαστεί μέχρι τότε σε ανάλογη διοργάνωση.

Τα γκολ του με αντιπάλους την Αγγλία και το Βέλγιο, η ασίστ στον Μπουρουσάγα στον τελικό, αλλά και το γκολ με «Το χέρι του Θεού», εκτίναξαν τη δημοτικότητά του και την αναγνώρισή του στην ιστορία του αθλήματος.

Έπαιξε κάθε λεπτό κάθε παιχνιδιού της Αργεντινής, σημειώνοντας πέντε γκολ και δίνοντας πέντε τελικές πάσες, τρεις από αυτές στον εναντίον αγώνα με τη Νότια Κορέα στην πόλη του Μεξικού.

Οι ατομικές επιδεξιότητές του (οι καλύτερες όλων των εποχών) κυριάρχησαν στους σημαντικότερους αγώνες της διοργάνωσης.

Το πρώτο τέρμα στη διοργάνωση ήρθε με αντίπαλο την Ιταλία στο δεύτερο παιχνίδι της ομάδας που έληξε ισόπαλο με 1–1.

Ήταν η μόνη ισοπαλία της ομάδας στη διοργάνωση, μένοντας αήττητη ως το τέλος.

Νίκησε τη Νότια Κορέα (3–1) και τη Βουλγαρία (2–0).

Η Αργεντινή κατετάγη πρώτη στον όμιλό της και απέκλεισε την Ουρουγουάη στον πρώτο γύρο νοκ-άουτ στην Πουέμπλα.

Εκτός του αρχηγού της, η εθνική διέθετε ορισμένους καταξιωμένους διεθνώς ποδοσφαιριστές, ξεκινώντας από τον αρχηγό της ομάδας που κέρδισε το προηγούμενο Παγκόσμιο Κύπελλο Ντανιέλ Πασαρέλα (έστω και αν δεν αγωνίστηκε σε αυτή τη διοργάνωση), το Χόρχε Βαλντάνο, βασικό στέλεχος της Ρεάλ Μαδρίτης, και τον Χόρχε Μπουρουσάγα, που δημιουργούσαν ένα δυνατό σύνολο ικανό να πρωταγωνιστήσει, χωρίς όμως αρχικά να θεωρείται και από τα φαβορί της διοργάνωσης.

Η ομάδα όμως δεν ήταν κατάλληλα προετοιμασμένη (αν και όπως η Βραζιλία το 1970 ήταν η πρώτη που έφθασε στο Μεξικό για να προσαρμοστεί στις ιδιαίτερες συνθήκες), εφάρμοσε ένα σύστημα 3–5–2, ασυνήθιστο μέχρι τότε στην ιστορία της, που έδινε τη δυνατότητα στον Μαραντόνα

να πρωταγωνιστήσει, αλλιώς ο Μπιλιάρδο είχε δεχθεί έντονη κριτική για τις επιλογές του.

Ο Μαραντόνα χρίστηκε αρχηγός στη θέση του Πασαρέλλα, απόφαση που λειτούργησε θετικά στο φρόνημα της ομάδας.

Σύμφωνα με τον ίδιο τον Μαραντόνα, κλειδί ήταν το ομαδικό πνεύμα.

Στα προημιτελικά στις 22 Ιουνίου 1986, η Αργεντινή αντιμετώπισε την Αγγλία στο Στάδιο Αζτέκα της πόλης του Μεξικού μπροστά σε 115.000 θεατές, σε μία σύγκρουση που έμελλε να μείνει στην ιστορία.

Είχαν περάσει σχεδόν τέσσερα χρόνια από τον πόλεμο των Φόκλαντ, κάτι που κατά κοινή διαπίστωση είχε δημιουργήσει ένταση μεταξύ των δύο εθνών που μεταφέρθηκε και σε αυτή την αντιπαράθεση.

Τα πρώτα 45 λεπτά έληξαν χωρίς γκολ.

Το πρώτο τέρμα του Μαραντόνα στο 51ο λεπτό σημειώθηκε εμφανώς με το χέρι μετά από ψηλή κόντρα στο ύψος της μεγάλης περιοχής που έστειλε την μπάλα στο ύψος της μικρής περιοχής. Στην εναέρια μονομαχία ο Αργεντινός ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να νικήσει τον τερματοφύλακα Πίτερ Σίλτον.

Ο έμπειρος Άγγλος αρχηγός ήταν 18 εκατοστά ψηλότερος και είχε και το πλεονέκτημα των απλωμένων του χεριών.

Σκάνεται από το έδαφος σκοπεύοντας να την απομακρύνει με το χέρι, την ίδια στιγμή που ο Ντιέγκο πηδάει όσο ψηλότερα μπορεί με τεντωμένο το αριστερό του χέρι, κοντά όμως στο κεφάλι του.

Κλάσματα του δευτερολέπτου πριν ο Σίλτον χτυπήσει την μπάλα με τη γροθιά του, ο Μαραντόνα προλαβαίνει να την αγγίξει με το χέρι του και να τη στείλει στα αγγλικά δίχτυα, ανοίγοντας το σκορ.

Ο Αργεντινός ποδοσφαιριστής κοίταξε αμέσως τον διαιτητή και τον επόπτη και μόλις τους βλέπει να δείχνουν σέντρα, αρχίζει να πανηγυρίζει.

Μετά τον αγώνα ο Αργεντινός δήλωσε:

«Το γκολ αυτό μπήκε λίγο από το κεφάλι του Μαραντόνα και λίγο από το χέρι του Θεού».

Έτσι καθιερώθηκε ως το «χέρι του Θεού» (La mano de Dios).

Ο Τυνήσιος διαιτητής κατακύρωσε το τέρμα, υποστηρίζοντας αργότερα ότι μη έχοντας την καλύτερη δυνατή οπτική γωνία δεν είχε δει καλά τη φάση και νόμισε ότι ο Μαραντόνα είχε χτυπήσει την μπάλα με κεφαλιά. Στη συνέχεια περίμενε την αντίδραση του αρμόδιου επόπτη, που ποτέ

δεν υπήρξε και έτσι έκανε ένα από τα μεγαλύτερα λάθη στην ιστορία του αθλήματος.

Ο Σίλτον σε συνέντευξή του στις αρχές του 2020 δήλωσε πως θεωρεί τον Μαραντόνα τον κορυφαίο ποδοσφαιριστή όλων των εποχών, αλλιώς δεν τον σέβεται εξαιτίας του γεγονότος ότι δεν ζήτησε συγγνώμη ποτέ, διευκρινίζοντας ότι η εθνική του αποσυntonίστηκε μετά από αυτό το γεγονός.

Το δεύτερο γκολ σημειώθηκε τέσσερα λεπτά αργότερα και προήλθε από μία επέλαση 51 μέτρων μακριά από το αντίπαλο τέρμα και διάρκειας 11 δευτερολέπτων. Πέρασε πέντε παίκτες της Αγγλίας μαζί με τον τερματοφύλακα.

Η γαλλική εφημερίδα L'Équipe περιέγραψε τον Μαραντόνα σε εκείνο το παιχνίδι ως «μισός διάολος, μισός άγγελος».

Ο προπονητής της εθνικής Αγγλίας Μπόμπι Ρόμπσον είπε ότι το δεύτερο «ήταν ένα γκολ βγαλμένο από τη σφαίρα της φαντασίας».

Ο ίδιος ο Μαραντόνα είπε για το πρώτο του γκολ:

«Αν μπορούσα να επιστρέψω στο παρελθόν και να αλλιάξω την ιστορία, θα το έκανα. Τώρα μπορώ να ζητήσω συγγνώμη μόνο για την πράξη μου. Αυτό που συνέβη, έγινε. Η Αργεντινή έγινε παγκόσμια πρωταθλήτρια και έγινα ο καλύτερος ποδοσφαιριστής στον πλανήτη».

Η μείωση του σκορ στο 81ο λεπτό από τον πρώτο σκόρερ της διοργάνωσης Γκάρι Λίνκερ δεν άλλαξε τον ρου της ιστορίας, ενώ μία ακόμη μεγάλη ευκαιρία του ίδιου είχε ανεπιτυχή κατάληξη.

Ο αγώνας ώθησε το Μαραντόνα προς την αναγνώριση ως τον υπέρλαμπρο αστέρα του αθλήματος, καθιστώντας τον, τον πιο συναρπαστικό αντί-ήρωα του παιχνιδιού.

Το 2015 ο Αργεντινός επισκέφθηκε τον Τυνήσιο διαιτητή της συνάντησης και του πρόσφερε μία φανέλα του της εθνικής ομάδας υπογεγραμμένη.

Ως φόρο τιμής στην απόδοση του Μαραντόνα, οι αρχές στο Στάδιο Αζτέκα τοποθέτησαν αγαλήμά του, αφιερωμένο στο «Γκολ του Αιώνα» στην είσοδο του σταδίου.

Η φανέλα του Μαραντόνα από εκείνο το παιχνίδι δανείστηκε μακροπρόθεσμα στο Εθνικό Μουσείο Ποδοσφαίρου της Αγγλίας ως έκθεμα από το 2002.

Σε ψηφοφορία ειδικών του Βρετανικού περιοδικού World Soccer το 2007, το δεύτερο γκολ του Μαραντόνα ψηφίστηκε ως το καλύτερο όλων των εποχών σε Παγκόσμια Κύπελλα.

Η εμφάνισή του στον ημιτελικό απέναντι στην Εθνική Βελγίου (25 Ιουνίου), με τελικό σκορ 2–0, ήταν μνημειώδης και έχει χαρακτηριστεί και βαθμολογηθεί από ειδικούς του αθλήματος ως η καλύτερη ενός ποδοσφαιριστή σε αγώνα τελικής φάσης Παγκοσμίου Κυπέλλου.

Και πάλι σκόραρε και τα δύο τέρματα στο δεύτερο ημίχρονο, με το δεύτερο γκολ να μην υστερεί σε δεξιοτεχνία από το αντίστοιχο απέναντί στην Αγγλία.

Στον τελικό της 29ης Ιουνίου, η Δυτική Γερμανία προσπάθησε να τον συγκρατήσει με διπλή φρούρηση, κάτι που έγινε με επιτυχία. Το κύριο καθήκον ανήκε στον Λότταρ Ματέους, αλλά ωστόσο βρήκε τους χώρους και έδωσε την ασίστ της νίκης στον Μπουρουσάγα που σημείωσε το 3–2.

Η Αργεντινή προηγήθηκε στο πρώτο ημίχρονο με 2–0, αλλά ισοφαιρίστηκε από τους Γερμανούς μέχρι να έρθει η λύτρωση για τους Λατινοαμερικάνους.

Η απόδοση του Μαραντόνα στον τελικό ήταν λιγότερο εντυπωσιακή, αλλά όχι λιγότερο χρήσιμη σε σχέση με τις προηγηθείσες συναντήσεις.

Το παιδικό όνειρο του Μαραντόνα, όπως αυτό εκφράστηκε σε τηλεοπτικό σταθμό το 1971 έγινε πραγματικότητα.

Κατά τη διάρκεια της διοργάνωσης ο Μαραντόνα πραγματοποίησε 90 ντρίμπλες, δηλαδή τρεις φορές περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο παίκτη και ανακόπηκε αντικανονικά 53 φορές (αριθμός ρεκόρ στην ιστορία του θεσμού— οι 10 στον αγώνα με τη Νότια Κορέα), κερδίζοντας για την ομάδα του δύο φορές περισσότερα φάουλ από οποιονδήποτε άλλο. Έκανε 53 επιτυχημένες ντρίμπλες και δημιούργησε 27 ευκαιρίες για τους συμπαίκτες του. Συμμετείχε σε 10 από τα 14 γκολ της Αργεντινής, ενώ ήταν και δεύτερος σκόρερ της διοργάνωσης με πέντε τέρματα, και έδωσε πέντε ασίστ.

Ψηφίστηκε καλύτερος παίκτης της διοργάνωσης και στην καλύτερη ενδεκάδα.

Ήταν ο πρώτος από τους δύο μόνο παίκτες που κέρδισαν τον τίτλο του πολυτιμότερου παίκτη τόσο σε Παγκόσμιο Κύπελλο ανδρών, όσο και νέων.

Εκείνη τη χρονιά ψηφίστηκε καλύτερος ποδοσφαιριστής της χρονιάς στη χώρα του για τέταρτη φορά και καλύτερος αθλητής για δεύτερη φορά.

Τέλος, επελέγη από τη γαλλική εφημερίδα *L'Équipe* ως αθλητής / αθλήτρια της χρονιάς όλων των αθλημάτων (*Champion des champions de L'Équipe*) για το 1986, ένας από τους πέντε

μόνο ποδοσφαιριστές που έχουν πετύχει κάτι τέτοιο από το 1980 που δημιουργήθηκε ο θεσμός.

Το Κύπελλο Αμερικής του 1987 διοργανώθηκε στην Αργεντινή και η Παγκόσμια Πρωταθλήτρια ήταν λογικά το μεγάλο φαβορί.

Στον πρώτο γύρο αντιμετώπισε το Περού με το οποίο ήρθε ισόπαλη 1–1, με τον Μαραντόνα να ανοίγει το σκορ, χωρίς αυτό να είναι όμως αρκετό.

Στον δεύτερο αγώνα σημείωσε δύο γκολ στη νίκη με 3–2 επί του Ισημερινού.

Στον ημιτελικό αντιμετώπισε την κάτοχο του τίτλου Ουρουγουάη χάνοντας με 1–0.

Η Αργεντινή απέτυχε και στον μικρό τελικό χάνοντας από την Κολομβία με 2–1.

Στη διοργάνωση του 1989 στη Βραζιλία, η Αργεντινή προχώρησε στο δεύτερο γύρο παρά την εμφανή επιθετική της αδυναμία (σε τέσσερις συναντήσεις πέτυχε μόλις δύο γκολ).

Ακολούθησαν όμως δύο ήττες από τις άλλες δύο μεγάλες λατινοαμερικάνικες δυνάμεις, Βραζιλία και Ουρουγουάη, με το ίδιο σκορ (2–0) και η ομάδα κατετάγη τελικά τρίτη.

Το 1990 ήταν και πάλι φιναλίστ (ανέλπιστα) στον τελικό του Μουντιάλ με τη Δυτική Γερμανία.

Ο Μαραντόνα έδειξε τις ηγετικές ικανότητές του, ειδικά στον αγώνα εναντίον της Βραζιλίας με μια εκπληκτική ασίστ σε αντεπίθεση με τον Κλάουντιο Κανίγια.

Η ομάδα δεν είχε στις τάξεις της ορισμένα από τα βασικά στελέχη που την οδήγησαν στον τίτλο το 1986, ήταν όμως πιο έμπειρη. Ο τρόπος παιχνιδιού ήταν προσανατολισμένος στην καλή αμυντική παρουσία, παίζοντας κακό ποδόσφαιρο και ανάλογα κινήθηκε και ο Μαραντόνα.

Η δήλωση του προπονητή Κάρλος Μπιλάρδο για τη σύνθεση της ομάδας ότι είναι «ο Μαραντόνα και άλλοι 10» είναι χαρακτηριστική.

Και σε αυτή τη διοργάνωση αντιμετώπισε ιδιαίτερα σκληρά κερδίζοντας 50 φάουλ.

Βρίσκονταν στο απόγειο της δημοφιλίας του, έχοντας κερδίσει με τη Νάπολη το δεύτερο πρωτάθλημα της ιστορίας της.

Στον πρώτο γύρο, η Αργεντινή έχασε από το Καμερούν στην προημιτελική με 1–0, νίκησε τη Σοβιετική Ένωση και ήρθε ισόπαλη με τη Ρουμανία και έτσι κατετάγη μόλις τρίτη στον όμιλό της.

Αυτή η πορεία δεν την εμπόδισε να φτάσει στον τελικό.

Στον δεύτερο αγώνα με τη Σοβιετική Ένωση και ενώ το σκορ ήταν 0–0, ο Μαραντόνα χρησιμοποίησε (κατά πολλούς εσκεμμένα) το χέρι του για

να σώσει από βέβαιο γκολ το τέρμα του πάνω στη γραμμή σε προσπάθεια των Σοβιετικών.

Ο διαιτητής, δεν καταλόγισε την παράβαση.

Στον δεύτερο γύρο, η Αργεντινή αντιμετώπισε τη Βραζιλία που ήταν ακλόνητο φαβορί της συνάντησης, και πίεσε την άμυνα των γειτόνων της για 81 λεπτά, αλλά δεν έβρισκε στόχο, έχοντας τρία δοκάρια.

Μέχρι τότε ο Μαραντόνα δεν έκανε επιθετικά τίποτα, αλλά σε μία αντεπίθεση πέρασε τρεις αντιπάλους και περιτριγυρισμένος από αμυντικούς έδωσε εξαιρετική ασίστ στον Κανίγια που έδωσε την πρόκριση στην ομάδα του.

Στον προημιτελικό, Αργεντινή και Γιουγκοσλαβία έμειναν στο 0-0, με την πρώτη να προκρίνεται στα πέναλτι, και τον Μαραντόνα να χάνει το δικό του.

Στον ημιτελικό της 3ης Ιουλίου, όπου η Αργεντινή αντιμετώπισε την Ιταλία, στο στάδιο της Νάπολη, οι φίλαθλοι αντί για την εθνική Ιταλίας εμπύχωναν τον Αργεντινό, ο οποίος για άλλη μία φορά κατέκρινε την αντίθεση του Βορρά - νότου της χώρας και είχε ζητήσει δημόσια την υποστήριξη της ομάδας του από τους Ιταλούς φιλάθλους.

Φίλαθλοι (μειοψηφία στο σύνολο) φώναζαν «η Νάπολη δεν είναι Ιταλία» διχάζοντας μια χώρα δεκάδων εκατομμυρίων.

Στη σκιά αυτής της διχόνοιας, η Ιταλία ευτύχησε να προηγηθεί στο 17ο λεπτό με γκολ – οφσάιντ του μετέπειτα πρώτου σκόρερ της διοργάνωσης, Σαλβατόρε Σκιλάτσι.

Αυτό το γκολ πείσωσε την «αθμπισελέστε», η οποία έπαιξε το καλύτερο ποδόσφαιρό της στη διοργάνωση.

Ισοφάρισε με τον Κηλαούντιο Κανίγια και οδήγησε τη συνάντηση στην παράταση, όπου άντεξε μέχρι τέλους, παρ' ότι στο 103ο λεπτό έμεινε με δέκα παίκτες.

Στα πέναλτι, οι δύο ομάδες ευστόχησαν στις πρώτες έξι εκτελέσεις και στη συνέχεια, ανέλαβε δράση ο τερματοφύλακας Γκοϊκοετσία.

Απέκρουσε δύο πέναλτι. Ενδιάμεσα, ο Μαραντόνα σκόραρε και έτσι οι Λατινοαμερικάνοι προκρίθηκαν.

Το παιχνίδι αυτό ήταν καθοριστικό για τη μετέπειτα παρουσία του Αργεντινού ποδοσφαιριστή στην Ιταλία.

Όντας ήρωας σε μια χώρα που τον «φιλοξενούσε» για τόσο καιρό, έγινε persona non grata (ανεπιθύμητο πρόσωπο) σχεδόν σε μία νύχτα, συντελώντας στο να μεταφερθεί στην υψηλή η εικόνα ενός διχασμένου λαού που, σε καιρό ειρήνης εν μέρει, δεν υποστήριζε τη χώρα του.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης του επιτέθηκαν εντονότατα με πρωτοσέλιδα όπως «ο Λούσιφερ ζει στη Νάπολη» στην εφημερίδα Repubblica.

Σε δημοσκόπηση μετά τη διοργάνωση, ψηφίστηκε ως ο πιο μιστός άνθρωπος στην Ιταλία. Αυτή η εξέλιξη πολλοί θεωρούν ότι ήταν μέρος ενός ενόρχηστρωμένου σχεδίου για την κατάρρευση του Αργεντινού.

Στον τελικό, η Δυτική Γερμανία ήταν πλήρης, ο Κανίγια τιμωρημένος και έτσι η Αργεντινή περιορίστηκε και πάλι σε αμυντικό ρόλο, κάτι που είχε συνηθίσει κατά τη διάρκεια της διοργάνωσης, καθώς σε έξι παιχνίδια είχε σημειώσει μόλις πέντε τέρματα.

Ο αγώνας της 8ης Ιουλίου στη Ρώμη δεν είχε θέαμα, με τους Γερμανούς να κερδίζουν σε μια μάχη αρνητισμού.

Καθώς οι Ιταλοί θεατές αυτή τη φορά σφύριξαν αποδοκιμάζοντας στον εθνικό ύμνο της Αργεντινής, η κάμερα επικεντρώθηκε στον Μαραντόνα, του οποίου τα χείλη μουρμούριζαν *hijos di puta*.

Σε κάθε προσπάθειά του μέσα στο παιχνίδι αποδοκιμαζόταν.

Ήταν περιορισμένος επιθετικά και παρόλο που η Αργεντινή είχε μείνει με 9 παίκτες λόγω δύο αποβολών, χρειάστηκε ένα έντονα αμφισβητούμενο πέναλτι στο 84ο λεπτό για να νικήσει η Δυτική Γερμανία με 1-0.

Ο Μαραντόνα ψηφίστηκε τρίτος καλύτερος παίκτης της διοργάνωσης και στην καλύτερη ενδεκάδα για δεύτερη φορά.

Μετά τον τελικό ο Αργεντινός καταφέρθηκε σε δηλώσεις του κατά της FIFA.

Η πρόκριση της Αργεντινής στην τελική φάση του Παγκοσμίου Κυπέλλου των Η.Π.Α. παίχτηκε σε αγώνες μπράτζ με την Αυστραλία με την επανεμφάνιση του Μαραντόνα στον πρώτο αγώνα στις 31 Οκτωβρίου 1993 (1-1) στο Σίδνεϊ και μετέπειτα νίκη στο Μπουένος Άιρες με 1-0.

Οι εμφανίσεις της ομάδας στην προκριματική φάση ήταν απογοητευτική συμπεριλαμβανομένης μίας ήττας με 5-0 στο Μπουένος Άιρες από την Κολομβία.

Θορυβημένη η Ομοσπονδία και η τεχνική ηγεσία κάλεσαν τον Μαραντόνα να βοηθήσει, ο οποίος δέχθηκε αλλά έπρεπε να προετοιμαστεί διεξοδικά για την επιστροφή του. Στρατολογήθηκε σε ένα αγρόκτημα και υποβλήθηκε σε αυστηρή διατροφή, ενώ προπονούσαν σκληρά. Έχασε 15 κιλά και επέστρεψε δείχνοντας σε άριστη κατάσταση.

Έτσι στη διοργάνωση του 1994, η πρωταθλήτρια Νότιας Αμερικής του 1993, Αργεντινή είχε το πνεύμα του νικητή και ήταν ένα από τα φαβορί.

Διέθετε ικανούς παίκτες κυρίως επιθετικά και τον ηγέτη Μαραντόνα αναγεννημένο κι έτοιμο να οδηγήσει την ομάδα στην κορυφή.

Πρεμιέρα στο Παγκόσμιο Κύπελλο η εθνική Αργεντινής κάνει στις 21 Ιουνίου με αντίπαλο την Ελλάδα, με τον Γκαμπριέλ Μπατιστούτα να σημειώνει χατ τρικ και τον Μαραντόνα να προσθέτει άλλο ένα γκολ μετά από εντυπωσιακό συνδυασμό σε μία αναμέτρηση που ένα πολύ μεγαλύτερο σκορ δεν θα ήταν υπερβολή (τελικό αποτέλεσμα 4-0).

Μετά το γκολ απέναντί στην Ελλάδα, ο Μαραντόνα είχε έναν από τους πιο διάσημους πανηγυρισμούς γκολ στο Παγκόσμιο Κύπελλο, καθώς έτρεξε με ένα παραμορφωμένο πρόσωπο και γουρλωμένα μάτια προς μια από τις κάμερες που περιστρέφονταν.

Μετά την Ελλάδα ακολουθεί η Νιγηρία και με δύο γκολ του Κανίγια η Αργεντινή επικρατεί με 2-1.

Όλα άλλαξαν στις 29 Ιουνίου, πέντε ημέρες μετά τον αγώνα, όταν ο Μαραντόνα πιάστηκε στα δίχτυα της FIFA (χρήση εφεδρίνης, ουσία που χρησιμοποιείται συνήθως για απώλεια βάρους, αλβλά και για ύφεση συμπτωμάτων κοινής γρίπης).

Τιμωρήθηκε και πάλι, άδικα, με αποκλεισμό 15 μηνών.

Ο ίδιος ισχυρίστηκε ότι είχε την έγκριση να χρησιμοποιήσει το φάρμακο πριν τη διοργάνωση για να τον βοηθήσει στην απώλεια βάρους, στόχος που επιτεύχθηκε, αγωνιζόμενος στα σχεδόν 75 κιλά, όπως στη διοργάνωση του Μεξικού.

Αυτό αποδείχθηκε ότι ήταν το τελευταίο διεθνές τέρμα και η τελευταία εμφάνιση για τη χώρα του που ήταν ταυτόχρονα ρεκόρ επίτευξης τερμάτων και συμμετοχών για την εθνική Αργεντινής.

Συμμετέχοντας σε τέσσερα Παγκόσμια Κύπελλα αγωνίστηκε σε 21 αγώνες (επίδοση που ισοφάριζε το τότε ρεκόρ), σε 16 ήταν αρχηγός (επίδοση ρεκόρ), σημείωσε 8 τέρματα και είχε ισάριθμες ασίστ και ψηφίστηκε αργότερα δύο φορές (1994, 2014) ως ο δεύτερος καλύτερος ποδοσφαιριστής που αγωνίστηκε στην κορυφαία διοργάνωση πίσω από τον Πελέ.

Είχε κερδίσει συνολικά 152 φάουλ και έκανε 105 ντρίμπλες, ενώ κέρδισε 12 κίτρινες κάρτες αντιπάλων.

Τα ρεκόρ των καρτών και των φάουλ που δέχτηκε παραμένουν.

Ήταν όμως ήδη 34 ετών και αντικειμενικά οι πιθανότητες ανάκαμψης ήταν λίγες.

Μετά την τιμωρία των 15 μηνών, επέστρεψε στην Αργεντινή, όπου του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 14 μηνών για κατοχή ναρκωτικών κατά τη διάρκεια αστυνομικού ελέγχου λίγες εβδομάδες αργότερα.

Παρά το συγκρατημένο ενδιαφέρον με γάλλων συλλόγων, έπαιξε για ένα χρόνο στη Σεβίλη.

Η επαρχιακή ομάδα που δεν έχει κατακτήσει τίποτα για 45 χρόνια και έχει τερματίσει 12η την προηγούμενη αγωνιστική περίοδο, μετατρέπεται σε «παράσταση», όπου και αν ταξιδεύει.

Η διοίκηση κανονίζει ταξίδια – αστραπή για φιλικά σε Μπουένος Άιρες και Κωνσταντινούπολη, όπου γίνεται το αδιαχώρητο στο αεροδρόμιο κατά την άφιξη της αποστολής.

Τα εισιτήρια διαρκείας από τα 26.000 έφτασαν τα 40.000 μετά από την απόκτηση του Ντιέγκο.

Ο Μαραντόνα κάνει ντεμπούτο στο πρωτάθλημα στην πέμπτη αγωνιστική, στην εκτός έδρας συνάντηση με την Αθλέτικ Μπιλμπάο (4 Οκτωβρίου 1992).

Υπό εκκωφαντικές αποδοκimasίες – λόγω των επεισοδίων στα οποία είχε πρωταγωνιστήσει σε τελικό κυπέλλου της Μπιλμπάο με την Μπαρτσελόνα το 1984 και της «Βενέτας» του με τον Άντονι Γκοϊκοετσεά – δίνει την ασίστ για το γκολ της ομάδας του στην ήττα με 2-1.

Στο ντεμπούτο του στο «Σανσέθ Πιθχουάν», το 1-0 διαμορφώνεται με δικό του εύστοχο πέναλτι, αλλά η στιγμή που το κοινό ενθουσιάζεται είναι όταν βρίσκει ένα κουβαριασμένο αλουμινόχαρτο κατά τύχη στο σημείο του κόρνερ και το σηκώνει για να κάνει «τσελικάκια».

Προϊόντος του χρόνου ο 32χρονος τότε παίκτης χάνει 10 κιλά, βρίσκει τη φόρμα του και ανά στιγμές στο γήπεδο θυμίζει τις παλιές καλές εποχές, ενώ το κάνει σε όλη τη διάρκεια στον εντός έδρας αγώνα με τη Ρεάλ.

Με το κίνητρο του πρώην μπλαουγκράνα να ξυπνάει μέσα του, οδηγεί τους Σεβιγιάνους σε μεγάλη νίκη με 2-0.

Με πέντε γκολ και επτά ασίστ στη Λα Λίγκα, ο Μαραντόνα είναι ο ηγέτης μιας ομάδας που διεκδικεί έξοδο στην Ευρώπη, σε ένα από τα κορυφαία πρωταθλήματα του κόσμου.

Η εξαιρετική του παρουσία επιβραβεύεται με τον έκτο τίτλο καλύτερου ποδοσφαιριστή της Νότιας Αμερικής.

Μάλιστα, τον Φεβρουάριο του 1993 επα- νήθη για δύο αγώνες με την εθνική Αργεντινής

που διεξήχθησαν στη χώρα του. Ο πρώτος για τα 100χρονα της Ομοσπονδιακής Ποδοσφαιρικής Αργεντινής με αντίπαλο τη Βραζιλία (1-1) και ο δεύτερος στις 24 του μήνα με αντίπαλο τη Δανία, πρωταθλήτρια Ευρώπης την προηγούμενη χρονιά, με νίκη των γηπεδούχων στα πέναλτι κατακτώντας το Κύπελλο Αρτέμιο Φράνκι.

Οι καλές στιγμές όμως δε διαρκούν πολύ.

Από τα μέσα της χρονιάς και έπειτα επιστρέφει στις κακές συνήθειες, αρχίζει να ξευχατά και να αργεί στις προπονήσεις, αναγκάζοντας τον προπονητή Μπιλάρδο να μεταφέρει κάποιες από αυτές τα απογεύματα για να τις προλαβαίνει από την αρχή.

Στον τοπικό τύπο κάνουν την εμφάνισή τους τα πρώτα σκάνδαλα, που αφορούν νυχτερινούς καυγάδες, κλήσεις από την αστυνομία για υπερβολική ταχύτητα, ενώ ήρθε και σε σύγκρουση με τον Μπιλάρδο.

Τελικά η Σεβίλλη κατατάσσεται στην έβδομη θέση του πρωταθλήματος, είχε σημαντικό οικονομικό όφελος αλλά το διαζύγιο ανάμεσα στις δύο πλευρές ήταν αναπόφευκτο.

Αργότερα στη χρονιά, επέστρεψε στην πατρίδα του και αγωνίστηκε αρχικά για πέντε μόνο παιχνίδια με τη Νιούελς Ολντ Μπόις.

Μετά από την αναμενόμενη υποδοχή ήρωα έκανε το ντεμπούτο του σε φιλικό απέναντι στην Έμελεκ του Ισημερινού, στις 7 Οκτωβρίου 1993, σημειώνοντας το νικητήριο γκολ.

Το επίσημο ντεμπούτο ήταν τρεις μέρες αργότερα με την Ιντεπεντιέντε, στην ήττα με 3-1.

Η Νιούελς έλυσε τη συνεργασία μαζί του γιατί δεν προσέρχονταν στις προπονήσεις.

Όταν πολιορκείται από δημοσιογράφους στο σπίτι του, πυροβολεί με αεροβόλο, τραυματίζοντας τέσσερις.

Τιμωρήθηκε με διετή φυλάκιση με αναστολή και χρηματική αποζημίωση των τραυματισθέντων δημοσιογράφων το 1998.

Το 1995 μετά το τέλος και της δεύτερης τιμωρίας του, αγωνίστηκε για δύο χρόνια με την Μπόκα Τζούνιορς.

Ήταν μακροχρόνια επιθυμία του να επιστρέψει στην ομάδα και στις 7 Οκτωβρίου 1995, πρωταγωνίστησε σε ένα από τα πιο συναισθηματικά κεφάλαια της καριέρας του. Σε έναν αγώνα ενάντια στην Κόλον ντε Σάντα Φε έπαιξε στο Λα Μπομπονέρα για την έναρξη του πρωταθλήματος του ίδιου έτους.

Το γήπεδο είχε 50.000 θεατές σε μία συνάντηση που έληξε με νίκη της Μπόκα με 1-0.

Οι εκκλήσεις των οπαδών του συλλόγου για να επιστρέψει γινόταν τραγούδι κάθε φορά που ο Ντιέγκο επισκέπτονταν το γήπεδο, με τον ύμνο:

«Έλα στην Μπόκα, γεννάω αυγά, όλοι φωνάζουν, για να επιστρέψει ο Ντιέγκο».

Η χρονιά ήταν καλή με την ομάδα να χάνει στο τέλος το πρωτάθλημα από τη Βέλες Σάρσφιλντ.

Ομολόγησε για πρώτη φορά τον εθισμό του στην κοκαΐνη τον Ιανουάριο του 1996 στο περιοδικό Gente.

Οι δηλώσεις του επηρέασαν τον εγχώριο και διεθνή τύπο.

Έγιναν στο πλαίσιο της εκστρατείας του «Ήλιου χωρίς ναρκωτικά», την οποία η κυβέρνηση της χώρας ξεκίνησε εκείνο το καλοκαίρι με τον Μαραντόνα ως την κύρια μορφή. Ολοκλήρωσε την ποδοσφαιρική του σταδιοδρομία το 1997 σε ηλικία 37 ετών.

Σε έναν αγώνα με την Κόλο-Κόλο υπέστη τραυματισμό που θα τον κρατούσε αδρανή για αρκετές ημέρες.

Επανήλθε για να παίξει στις 25 Οκτωβρίου 1997, στον αγώνα της Μπόκα με την αιώνια αντίπαλο Ρίβερ Πλέιτ, αλλά αντικαταστάθηκε στο ημίχρονο.

Ο αγώνας έληξε με νίκη της Μπόκα με 2-1 και αυτό θα ήταν και το τελευταίο επίσημο παιχνίδι του, καθώς ανακοίνωσε την αποχώρησή του από το επαγγελματικό ποδόσφαιρο την ίδια ημέρα των 37ων γενεθλίων του, στις 30 Οκτωβρίου, έχοντας σημειώσει 359 τέρματα σε 705 επίσημους αγώνες, ενώ συμπεριλαμβανομένων και των φιλικών 553 τέρματα.

Συχνά αντιμετώπιστηκε σκληρά από τους αμυντικούς της εποχής του (ιδιαίτερα στην Ιταλία), αλλά το καλά δομημένο κορμί του άντεξε σε μια περίοδο που η στοιχειώδης προστασία των μεγάλων αστέρων ήταν άγνωστη.

Γεννημένος για να ζήσει μια αντισυμβατική ζωή, ο Μαραντόνα απέφυγε να ακολουθήσει την πεπατημένη.

Πήγαινε συχνά κόντρα σε όλους και σε όλα και συχνά πλήρωνε γι' αυτό.

Τα «πιστεύω» του πολλές φορές προκάλεσαν, αλλά ο ίδιος ήταν πάντα αποφασισμένος να τα υπερασπιστεί μέχρι τέλους.

Δεν του ταίριαζε η μετριότητα και η σιωπή.

Πολλά από τα λεγόμενά του κρίθηκαν υπερβολικά με τον ίδιο να διευκρινίζει ότι «εάν κατά καιρούς θυμώνω ή παραπονιέμαι, είναι

επειδή δεν ξέρω πως να συγκρατήσω τα συναισθήματά μου. Και δεν θέλω να μάθω».

Κατά τη διάρκεια ενός τετάρτου του αιώνα, είχε επηρεάσει πλήθος ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων μερικών από τους κορυφαίους μελλοντικούς ποδοσφαιριστές.

Η επιδεξιότητά του ήταν τέτοια που πρόσφερε στιγμές που πιθανά κανείς δεν θα καταφέρει ποτέ να μιμηθεί.

Κατάφερε πάντως να συγχωρεί τα σφάλματά του ο κόσμος, διαλύοντας τους ηθικούς φραγμούς για όλες του τις αμαρτίες.

Με αυτόν τον τρόπο, η συμβολή του στην ιστορία του ποδοσφαίρου και του πολιτισμού είναι εντελώς ξεχωριστή.

Εκτός από τις λαμπρές ικανότητές του, ο Μαραντόνα είχε προκαλέσει παγκόσμιες διαμάχες εκτεταμένου μεγέθους.

Η προσωπική του ζωή είναι γεμάτη σκοτεινές ιστορίες, καταχρήσεις και παρεκτροπές και η υπέρμετρη αναίδεια έναντι των πανίσχυρων αξιωματούχων της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Ποδοσφαίρου και άλλων ισχυρών παραγόντων του χώρου ήταν μέσα στο μεγαλύτερο μέρος του ποδοσφαιρικού του βίου.

Η φράση του που ίσως να εξηγήει τα πάντα για τον βίο του ήταν:

«Το μόνο που ήθελα ήταν να ζήσω τη ζωή μου όπως θέλω εγώ. Ποτέ δεν ήθελα να είμαι το παράδειγμα».

Houston Chronicle για τον Μαραντόνα:

«Ήταν ο συνδυασμός του αθλητισμού του Μάικλ Τζόρνταν, της δύναμης του Μπέιμπ Ρουθ και της ανθρώπινης φρικαλεότητας του Μάικ Τάισον. Σε μια χώρα που επιβίωσε πολλή κοινωνικές απογοητεύσεις και αρκετές στρατιωτικές δικτατορίες, ο Ντιέγκο έγινε σύμβολο ελπίδας και είδωλο σε εκατομμύρια».

Λιονέλ Μέσι:

«Ακόμα κι αν έπαιζα για ένα εκατομμύριο χρόνια, ποτέ δεν θα έφτανα κοντά στο Μαραντόνα. Όχι ότι θα ήθελα ούτως ή άλλως, είναι ο μεγαλύτερος που έχει υπάρξει ποτέ».

Το 2000, κέρδισε το βραβείο της FIFA ως ο καλύτερος ποδοσφαιριστής του 20ού αιώνα, το οποίο πραγματοποιήθηκε με ψηφοφορία στην επίσημη ιστοσελίδα της Ομοσπονδίας, στο επίσημο περιοδικό της και σε μεγάλη κριτική επιτροπή.

Ο Μαραντόνα κέρδισε τη δημοσκόπηση με βάση το διαδίκτυο, συγκεντρώνοντας το 53,6 % των ψήφων έναντι 18,5 % του Πελέ που ήταν δεύτερος.

Στην ψηφοφορία συμμετείχαν 145.500 άτομα περίπου.

Παρά ταύτα, και λίγο πριν την τελετή, η FIFA πρόσθεσε ένα δεύτερο βραβείο και όρισε μια επιτροπή «ποδοσφαιρικής οικογένειας» που αποτελούνταν από ποδοσφαιρικούς δημοσιογράφους, οι οποίοι ψήφισαν τον Πελέ ως τον καλύτερο παίκτη του αιώνα με ποσοστό 72,7 %. Ο Αργεντινός κατατάχθηκε τρίτος με 6 % πίσω και από τον Αλφρέδο Ντι Στέφανο (9,7 %) και έτσι ο τίτλος μοιράστηκε.

Ο Μαραντόνα διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή την αλλαγή στη διαδικασία και δήλωσε πως δεν θα παρευρεθεί στην τελετή εάν πάρει ο Πελέ το βραβείο.

Τελικά, αποφασίστηκε να απονεμηθούν δύο βραβεία, ένα για τον καθένα.

Ο Ντιέγκο δέχθηκε το βραβείο του, αλλά έφυγε από την τελετή χωρίς να δει τον Πελέ να παραλαμβάνει το δικό του.

Το γεγονός αυτό υπήρξε η αρχή για συχνές επιθέσεις του Αργεντινικού μέσω των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης στον Βραζιλιάνο, ενώ μέχρι τότε δεν υπήρχε (ουσιαστικά) διαμάχη μεταξύ τους.

Η συνάντησή τους το 2016, έληξε την ένταση που είχε καλλιεργηθεί από τα ΜΜΕ.

Η προπονητική καριέρα του ξεκίνησε στη δεκαετία του 1990 προτού εγκαταλείψει την ενεργό δράση κατά τη διάρκεια της δεύτερης τιμωρίας του, αναλαμβάνοντας δύο φορές για μικρό χρονικό διάστημα (μηνών) ομάδες στη χώρα του ανεπίσημα, καθώς δεν διέθετε την απαραίτητη άδεια.

Το Νοέμβριο του 2008, ανέλαβε την τεχνική ηγεσία της εθνικής Αργεντινής νικώντας τη Σκωτία στο ντεμπούτο του με 1-0.

Οδήγησε την Αργεντινή στα τελικά του Παγκοσμίου Κυπέλλου του 2010, έχοντας τρεις συνεχόμενες νίκες στην αρχή, αλλά η ήττα από τη Βενεζουέλα με 6-1 επισκίασε τις πρώτες ελπιδοφόρες εντυπώσεις.

Παρέμεινε στην τεχνική ηγεσία μέχρι τον Ιούλιο αποχωρώντας μετά τη συντριβή της ομάδας του από τη Γερμανία με 4-0.

Τον Μάιο του 2011, ο Ντιέγκο Μαραντόνα ανέλαβε την τεχνική ηγεσία της Αλ Γουάσλ, ομάδας από τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, όπου έμεινε για ένα χρόνο.

Επανήλθε στα Εμιράτα το 2017 για μία ακόμη χρονιά με την Αλ Φουτζείρα.

Το 2019 επέστρεψε στην πατρίδα του αναλαμβάνοντας τη Χιμνάσια Ι Εσγρίμα ντε Λα Πλάτα όπου παρέμεινε ως προπονητής μέχρι τον θάνατό του.

Στα τελευταία χρόνια του 20ού αιώνα, μία σειρά από τιμητικές διακρίσεις ήρθαν προτού να πει το τυπικό αντίο στην ενεργό δράση.

Το 1990 το ίδρυμα Kopex του απένειμε το διαμαντένιο βραβείο (την ανώτατη διάκριση) ως του κορυφαίου ποδοσφαιριστή στην ιστορία της Αργεντινής.

Τον Φεβρουάριο του 1993, στο πλαίσιο των εορτασμών για τα 100 χρόνια της Ομοσπονδίας Ποδοσφαίρου της Αργεντινής (AFA), επιλέχθηκε ως ο καλύτερος Αργεντινός ποδοσφαιριστής του αιώνα.

Στις 3 Ιανουαρίου 1995, το γαλλικό περιοδικό France Football που απονέμει το βραβείο της Χρυσής Μπάλας τίμησε τον Αργεντινό με το βραβείο για την προσφορά του στο άθλημα, φλαμπάνοντας υπόψη την αδυναμία του παίκτη να είναι υποψήφιος όλα τα χρόνια της καριέρας του, όπως όριζαν οι μέχρι τότε κανόνες απονομής.

Το 1999 οι αθλητικοί συντάκτες της Αργεντινής τον ψήφισαν ως τον καλύτερο αθλητή του αιώνα της χώρας.

Μετά το τέλος της καριέρας του ασχολήθηκε σε περισσότερες από μία δραστηριότητες και μεταξύ πολλών άλλων, υπήρξε σχολιαστής αθλητικών γεγονότων, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Ποδοσφαίρου της Μπόκα Τζούνιορς και τηλεοπτικός παρουσιαστής.

Αυτό το στάδιο της ζωής του επηρεάστηκε επίσης από σοβαρά προβλήματα υγείας που προκλήθηκαν από τον εθισμό του στα ναρκωτικά (δύο καρδιακά επεισόδια), γεγονός που τον οδήγησε να πραγματοποιήσει, με μεγαλύτερη ή μικρότερη επιτυχία, μακρές διαδικασίες αποκατάστασης, τόσο στην Αργεντινή όσο και στην Κούβα, όπου έμεινε σε αυτές για τέσσερα χρόνια, έως το 2004.

Υπήρχαν όμως ενδείξεις ότι δεν υπήρξε ιδιαίτερα συνεπής, αντιμετωπίζοντας σποραδικά στο μέλλον και άλλα προβλήματα με την υγεία του.

Τον Σεπτέμβριο του 2000 δημοσίευσε την αυτοβιογραφία του με τίτλο *Yo soy el Diego* (Εγώ, ο Ντιέγκο) στην οποία ομολόγησε την εξάρτησή του από τις ναρκωτικές ουσίες της, παραδέχθηκε για πρώτη φορά δημόσια ότι είχε χρησιμοποιήσει το αριστερό χέρι του για να σπρώξει την μπάλα στην εστία του Σίλτον.

«Τώρα πια μπορώ να πω αυτό που δεν μπορούσα εκείνα τα χρόνια. Να μιλήσω για εκείνο το χέρι του Θεού. Μα, ποιο χέρι του Θεού, ήταν το χέρι του Ντιέγκο! Και χάρηκα που για μια ακόμα φορά καταφέραμε να τσους τους Άγγλους».

Σε μετέπειτα δηλώσεις και συνεντεύξεις του παραδέχτηκε τη χρήση ναρκωτικών και την

αρνητική επίδραση στο σώμα του ως αθλητής που είχε η εξάρτησή του από αυτά.

Το 2000, η Νάπολη απέσυρε τη φανέλα με το νούμερο 10 προς τιμήν του.

Ο αποχαιρετιστήριος αγώνας του τσέχθηκε μεταξύ της εθνικής Αργεντινής και ομάδας Μικτής Κόσμου το Νοέμβριο του 2001 στο Μπουένος Άιρες μπροστά σε 50.000 θεατές κατςήηξε με 6–3 υπέρ της Αργεντινής με δύτησή του Μαραντόνα.

Στις 26 Δεκεμβρίου 2003 η Αρχεντίνος Τζούνιορς μετονόμασε το στάδιο της σε «Ντιέγκο Αρμάντο τσαντόνα».

Η απομάκρυνση από τις αθλητικές δραστηριότητες συνοδεύτηκε από μεγάλη αύξηση του βάρους του και χρειάστηκαν δύο επεμβάσεις γαστρικής παράκαμψης για να διατηρηθεί το βάρος του σε ικανοποιητικό επίπεδο.

Το 2008 ο πολυβραβευμένος Σέρβος σκηνοθέτης Εμίρ Κουστουρίτσα γύρισε ντοκιμαντέρ με τίτλο «Μαραντόνα», διάρκειας μιάμισης ώρας, φιλμ που παρουσιάστηκε και στο κορυφαίο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Καννών.

Όπως είπε στον σκηνοθέτη το 2008, θεωρεί τον εαυτό του υπεύθυνο για όλα όσα είχε κάνει, καλά και κακά.

Ο Μαραντόνα δεν έβρισκε ποτέ δικαιολογίες για τα λάθη του, αν και αυτό δεν είναι το ίδιο μετςξίθωση γι' αυτά.

Αλλά ήξερε επίσης ότι σε κάποιο σημείο έπρεπε να χαράξει μια γραμμή μεταξύ του ατόμου και του παίκτη.

Η απήχηση κατςητεία που προκάλητς Μαρατςνα έχει επίσης απαθανατιστεί και σε άλλες ταινίες, όπως οι *Maradona*, *La Mano de Dios* (2007), *El Camino de San Diego* (2006) και *Amando a Maradona* (2005).

Στην προσωπική του ζωή είχε παντρευτεί το 1989 την Κλαούντια Βιγιαφάνε μετά από μακροχρόνια σχέση, από την οποία χώρισε στη συνέχεια, έχοντας αποκτήσει δύο κόρες.

Το 2016 αναγνώρισε εξώγαμο γιο του που απέκτησε στην Ιταλία και αργότερα και άλλα παιδιά εκτός έγγαμου βίου.

Το 2011 ήταν ένα από τα 15 πρώτα μέλη που εισήχθησαν στην Αίθουσα Φήμης του τςδοσφαίρου (*Salón de la Fama del Fútbol*) στην Πατσούκα, της πολιτείας Ιδάηγο του Μεξικού.

Το σπίτι που γεννήθηκε και μεγάλωσε έχει αγοραστεί από τον Αλμπέρτο Πέρες, προπονητή του στην εποχή που αγωνιζόταν στην Αρχεντίνος Τζούνιορς και έχει μετατραπεί σε μουσείο από το 2016.

Περιέχει περίπου 2.000 προσωπικά αντικείμενα του ποδοσφαιριστή, πολλή από τα οποία παραχώρησε ο Μαραντόνα για τον εμπλουτισμό του συνόλου.

Από τα πιο αξιοπρόσεκτα εκθέματα είναι μία διαφορετική απεικόνιση τοπνητικού Δείπνου, όπου στο κέντρο βρίσκεται ο ίδιος. της της

Τον Μάιο του 2018 ανέλαβε πρόεδρος για τρία χρόνια της ομάδας της Λευκορωσίας, Ντινιμό Μπρεστ.

Το 2019 παρουσιάστηκε ταινία-ντοκιμαντέρ για τη ζωή του Αργεντινού από τον κορυφαίο σύγχρονο Βιογράφο του κινηματογράφου Ασάφ Καπάντια.

Ήταν πάντα ενάντια στη διοργάνωση του Μουντιάλ χειμώνα από το Κατάρ!

Στις 2 Νοεμβρίου 2020, ο Μαραντόνα εισήχθη σε νοσοκομείο στη Λα Πλάτα όπου την επόμενη μέρα υποβλήθηκε σε επείγουσα χειρουργική επέμβαση στον εγκέφαλο για την αντιμετώπιση υποσκληρίδιου αιματώματος.

Στις 25 Νοεμβρίου 2020, σε ηλικία 60 ετών, πέθανε από οξύ καρδιακό επεισόδιο με επακόλουθο πνευμονικό οίδημα στο σπίτι του στο Τίγρε του Μπουένος Άιρες.

Η γαλλική L'Équipe τιτλοφόρησε την είδηση στις 26 Νοεμβρίου ως "Dieu est mort" («Ο Θεός είναι νεκρός»).

Η κυβέρνηση της Αργεντινής κήρυξε τριήμερο εθνικό πένθος, ενώ τον Μαραντόνα «αποχαιρέτησε» με τον προσήκοντα σεβασμό ο Πελέ διαδικτυακά, δηλώνοντας:

«Κάποια μέρα θα παίξουμε μαζί μπάλα στον ουρανό».

Ο πρόεδρος της FIFA Τζάνι Ινφαντίνο τον αποχαιρέτησε επίσημα, τονίζοντας ότι «αυτό που έδωσε ο Ντιέγκο στο ποδόσφαιρο, σε όλους εμάς που αγαπάμε το ποδόσφαιρο, είναι μοναδικό. Ο Ντιέγκο αξίζει την αιώνια ευγνωμοσύνη μας για αυτό. Ο Ντιέγκο είναι αιώνιος τώρα και θα είναι για πάντα».

Υπό δρακόντεια μέτρα ασφαλείας ετάφη στην Μπέλα Βίστα, παρουσία μίας μικρής ομάδας μελών της οικογένειας και φίλων.

Προς τιμή του, η Νάπολη μετονόμασε το στάδιο της σε «Στάδιο Ντιέγκο Αρμάντο Μαραντόνα» με απόφαση του δημοτικού συμβουλίου της πόλης στις 4 Δεκεμβρίου του 2020 και εναρκτήριο αγώνα στις 10 Δεκεμβρίου.

Στις 4 Μαΐου του 2022, η φανέλα του από τον προημιτελικό της Εθνικής Αργεντινής με την αντίστοιχη της Αγγλίας στο Παγκόσμιο Κύπελλο του 1986 πωλήθηκε σε δημοπρασία στο Λονδίνο

έναντι 7.142.500 λιρών (αντιστοιχεί σε 8,5 εκατομμύρια ευρώ) και έγινε η ακριβότερη της ιστορίας που έχει φορεθεί σε αθλητικό αγώνα.

Τη φανέλα είχε κρατήσει ο Στιβ Χοτζ έπειτα την καθιερωμένη αλληλαγή φανελών μετά το τέλος του αγώνα και φυλάσσονταν στο Εθνικό Μουσείο Ποδοσφαίρου της Αγγλίας και εκθέτοντάς την από το 2002.

ΤΙΤΛΟΙ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΕ

Πρωτάθλημα Αργεντινής: 1981 με την Μπόκα Τζούνιορς
 Κύπελλο Ισπανίας, Σούπερ Κύπελλο Ισπανίας, Copa de la Liga: 1983 με την Μπαρτσελόνα
 Πρωτάθλημα Ιταλίας (2): 1987, 1990
 Κύπελλο Ιταλίας (1) : 1987
 Κύπελλο UEFA (1) : 1989
 Σούπερ Κύπελλο Ιταλίας (1): 1990... Με τη Νάπολη
 Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Νέων: 1979
 Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου: 1986
 Κύπελλο Αρτέμιο Φράνκι: 1993, με την Εθνική Αργεντινής

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΞΕΙΣ

Πρώτος σκόρερ πρωταθλήματος Αργεντινής(5): 1978, 1979, 1980, 1981, 1982
 Πρώτος σκόρερ των πρωταθλημάτων του κόσμου: 1982
 Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Νέων: 1979 Χρυσή Μπάλα
 Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Νέων: 1979 Αργυρό παπούτσι
 Ποδοσφαιριστής της χρονιάς στην Αργεντινή (4): 1979, 1980, 1981, 1986
 Καλύτερος αθλητής της χρονιάς στην Αργεντινή (2): 1979, 1986
 Ποδοσφαιριστής της Χρονιάς της Νότιας Αμερικής - εφημερίδα El Mundo (Καράκας) (6): 1979, 1980, 1986, 1989, 1990, 1992
 Δεύτερη θέση: 1981
 Τρίτη θέση: 1982
 Guerin d' Oro (ποδοσφαιριστής της χρονιάς): 1985
 UNICEF Ευρωπαίος ποδοσφαιριστής της σεζόν: 1989-90
 Παγκόσμιο Κύπελλο Χρυσή Μπάλα: 1986
 Παγκόσμιο Κύπελλο Χάλκινο Παπούτσι: 1986
 Παγκόσμιο Κύπελλο καλύτερη ομάδα (2): 1986, 1990
 Onze d' Or (καλύτερος ποδοσφαιριστής της χρονιάς) (2): 1986, 1987
 L' Équipe Πρωταθλητής Πρωταθλητών: 1986
 United Press Διεθνές Βραβείο Αθλητή της Χρονιάς: 1986
 World Soccer περιοδικό - Ποδοσφαιριστής της χρονιάς: 1986
 Πρώτος σκόρερ του Ιταλικού πρωταθλήματος: 1987-88
 Πρώτος σκόρερ Ιταλικού Κυπέλλου: 1987-88
 Παγκόσμιο Κύπελλο ασημένια μπάλα: 1990
 Παγκόσμιων Κυπέλλων καλύτερη ομάδα: 1994
 Ομάδα της χρονιάς της Νότιας Αμερικής: 1995
 Χρυσή Μπάλα (Ballon d' Or) για τις υπηρεσίες στο ποδόσφαιρο (France Football): 1996
 France Football περιοδικό: Κορυφαίοι ποδοσφαιριστές του αιώνα: 2η θέση
 France Football περιοδικό: Καλύτεροι ποδοσφαιριστές Παγκοσμίου Κυπέλλου 1930-1990: 2η θέση
 Παγκόσμια Ομάδα του 20ού αιώνα: 1998
 IFFHS: Παγκόσμια Ομάδα του 20ού αιώνα
 World Soccer περιοδικό: Μεγαλύτεροι παίκτες του 20ού αιώνα: 2η θέση 1999
 Αθλητής του Αιώνα στην Αργεντινή: 1999
 Marca Leyenda: 1999
 FIFA ποδοσφαιριστής του αιώνα: 2000
 Το καλύτερο γκολ της FIFA του αιώνα (για το δεύτερο γκολ κατά της Αγγλίας το 1986)
 2002 Golden Foot
 2003 ως θρύλος του ποδοσφαίρου
 FIFA 100
 Μεγαλύτεροι ποδοσφαιριστές στην ιστορία του Παγκοσμίου Κυπέλλου: Νο. 1, από την εφημερίδα The Times, 2010
 Magnificent Seven της εθνικής αθλητικής ιστορίας: Guerin Sportivo εφημερίδα
 Diario Clarin: Καλύτερος ποδοσφαιριστής του 20ού αιώνα
 Corriere Dello Sport-Stadio: Καλύτερος αθλητής όλων των εποχών: 2012
 Βραβείο Σταδιοδρομίας Globe Soccer Player: 2012
 Οι καλύτεροι XI όλων των εποχών του περιοδικού World Soccer: 2013
 Ομάδα AFA όλων των εποχών: 2015
 Οι κορυφαίοι 50 ποδοσφαιριστές της Νότιας Αμερικής στην ιστορία L'Équipe (2015): 2η θέση
 IFFHS Καλύτεροι ποδοσφαιριστές του αιώνα: 5η θέση
 IFFHS: Θρύλοι
 France Football: Ballon d'or Dream Team (2020)

IFFHS Παγκόσμια Ομάδα - Όνειρο Όλων των Εποχών: 2021

Κορυφαίος σκόρερ της Νάπολη (1991–2017)

Ο αριθμός 10 αποσύρθηκε από την ομάδα ποδοσφαίρου της Νάπολη ως αναγνώριση της συνεισφοράς του: 2000

Konex Diamond Award: 1990

Ειδικός Πρέσβης της UNICEF: 1985

Αργεντινής Γερουσία Domingo Faustino Sarmiento αναγνώριση για τα επιτεύγματα της ζωής: 2005

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΤΙΕΓΚΟ...
ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΤΙΕΓΚΟ

Ο ΝΤΙΕΓΚΟ "ΤΣΟΛΟ" ΣΙΜΕΟΝΕ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΟΝ ΝΤΙΕΓΚΟ

«Όταν έφτασα στην εθνική ομάδα, ο Ντιέγκο ήταν ήδη Θεός. Αλλά η προσωπικότητά του δεν τον Βάραινε ποτέ, ήταν αυθόρμητος και αληθινός.

Ακόμα κι αν μαλώναμε πολλές φορές, πάντα τα βρίσκαμε στο τέλος.

Έμενα μου άρεσε να βγαίνω μπροστά για να ψάξω το γκολ, αυτός όμως μου έλεγε να μείνω στη μεσαία γραμμή.

Μια μέρα στην εθνική ομάδα, σε έναν αγώνα, σουτάρω από τα τριάντα μέτρα.

Ο Ντιέγκο γυρίζει και μου λέει:

"Τσόλο, πόσα γκολ έχεις πετύχει από αυτή την απόσταση;"

«Κανένα, Ντιέγκο»

"Λοιπόν, τι στον διάολο κάνεις τώρα;"

Ο Ντιέγκο ήταν γνήσιος και με βοήθησε πολύ.

Ήταν ο μόνος που με κάλεσε για φαγητό στο σπίτι. Δεν ήθελε ποτέ να βλέπει κάποιον άνθρωπο μόνο.»

Ντιέγκο Σιμεόνε

Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ ΜΠΑΡΤΣΕΛΟΝΑ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΓΡΑΦΗΣ ΣΤΗ ΝΑΠΟΛΗ

«Όταν επρόκειτο να υπογράψω για τη Νάπολη, ο πρώην πρόεδρος της Μπαρτσελόνα, Γκασπάρ, ήρθε και μου είπε:

"Μην πας. Σου προσφέρω άλλο ένα πενταετές συμβόλαιο με τον διπλάσιο μισθό από αυτό που σου δίνουν αυτοί."

Του απάντησα:

"Όχι. Πάω σε μια πόλη, στη Νάπολη, που με περιμένει. Γιατί αντί για χρήματα και μόνο, προτιμώ να τρέχω πίσω από μια μπάλα. Θα πάω στη Νάπολη"».

Ντιέγκο Αρμάντο Μαραντόνα

Ντιέγκο, επί εξήντα χρόνια, ζούσες αληθινά ελεύθερος.

Πάντα ήσουν αυτός που επιθυμούσες να είσαι, ανεξάρτητος από τα δεσμά των προσδοκιών. Κατέκτησες την κορυφή του κόσμου, όχι επειδή ακολούθησες τους κανόνες, αλλιά επειδή έμαθες να πετάς πάνω από αυτούς. Η ζωή σου δεν ήταν ποτέ ένας απλός υπολογισμός - ήταν μια αγκαλιά ανοιχτή σε όλους όσους την έψαχναν. Αγκάλιασες με την καρδιά σου ανοιχτή, ζώντας με τους όρους που έθετες εσύ, καθοδηγούμενος από μια αστείρευτη ελευθερία. Γέλασες, έκλαιψες, ούρλιαξες, τραγούδησες. Έσπασες, ξανασυναρμολογήθηκες, μεταμορφώθηκες - αγκαλιάζοντας κάθε στιγμή, απορρίπτοντας την ιδέα του να είσαι κάτι λιγότερο από αυθεντικός.

Στο τέλος, αποφάσισες ότι ήταν ώρα να ξεκουραστείς, αφήνοντας πίσω μια κληρονομιά ζωντανή, ριζωμένη στις καρδιές εκείνων που αγαπάς. Η καρδιά σου ήταν πάντα πιο μεγάλη - μια αλήθεια που οι περισσότεροι μπορούν μόνο να ονειρευτούν.

Σ' αυτό το βιβλίο, αποκαλύπτεται η αλήθεια ενός άνδρα που έζησε όπως έπαιξε: με θάρρος, πάθος και απόλυτη αφοσίωση.

Αυτή είναι η αληθινή ιστορία του Ντιέγκο Μαρατόνα, ο άνθρωπος που έγινε θρύλος, όχι μόνο για τις νίκες του στα γήπεδα αλλιά και για την ανεξίτηλη κληρονομιά που άφησε πίσω, μια κληρονομιά που ξεπερνά τις διαστάσεις του αθλήματος και αγγίζει την καρδιά της ανθρωπότητας.